

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- *заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,*
- *пуномоћници оштећених адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,*
- *сви оптужени,*
- *браниоци оптужених, адвокати Здравко Крстић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Јасмина Живић која ће на данашњем главном претресу мењати и адвоката Браниславу Фурјановић, Бранко Лукић, Бранко Димић, Гордана Живановић, Слободан Живковић и Миодраг Планојевић,*
- *те је приступио сведок Антон Кризманић.*

Констатује се да је оптужени Зоран Косијер суду приложио медицинску документацију која му је тражена од суда и замолио суд да од Окружног затвора у Београду прибави отпусну листу и документацију која је тамо сачињена док је боравио у притвору.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је ЈАВАН.

Главни претрес почиње у 9 часова и 47 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК АНТОН КРИЗМАНИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Кризманићу.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас замолила да одмах седнете, биће лакше и Вама а и нама да Вас чујемо. Бићете ближи микрофону. Да ли има ту столица? Ваши лични подаци, од оца Томе, радник, адреса Ловас, Дол бб, рођен у Ловасу, 1957. годиште, несродан са окривљенима у то време.

Са личним подацима као на записнику из истраге од 21.09.2007. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам прочитати све оптужене, Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радиав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић и Александар Николајидис. Нисте ни са ким у сродству?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Кризманићу, бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико бисте себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете свој исказ, прочитаћете тај текст заклетве који стоји испред Вас. Изволите.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Опоменуто, упозорено, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте давали изјаве 13. и 14. марта 1996. године истражитељима Хашког тужилаштва. Онда сте давали изјаву 05. новембра 2003. године Жупанијском суду у Вуковару и 21. септембра 2007. године дали сте изјаву овде истражном судији овог суда.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остајете при свим тим Вашим изјавама које сте раније већ дали?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због јавности и због главног претреса, господине Кризманићу, Ви ћете нама испричати у вези тог догађаја пошто се пред овим судом води поступак против ових четрнаест лица која сам прочитала, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине у Београду и води се поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет овог поступка је период од 10. октобра 1991. године до половине новембра 1991. године, а дешавања су напад на Ловас, дешавања у самом месту у том периоду, неком од месец дана и одлазак на минско поље, па ћете испричати, значи чули сте шта је предмет оптужнице, испричаћете нам у вези тих дешавања шта је све Вама познато. Изволите.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, 10.10., то је ујутру пола осам, је почело напад и ми смо тамо по селу били у подруму Томе Сабљака.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ако може гласније, ја се извињавам.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Били смо у подруму код Томе Сабљака и када смо видели да нема никога, ми смо кренули ван села да изађемо. Дошли смо до млина, даље нисмо могли. Онда смо се вратили и у Бежанији, то је једна улица у селу, ту смо се склонили и ту сам био два дана, ја, нас тројица. И ту су дошли и питали да ли се можемо извући из села. Ови су рекли да је опкољено село и ту смо, ништа. Онда сам ја се предао оно изашао сам ту и ови су рекли да морамо имати белу крпу на, око руке. И дошао сам кући и онда су ми матер, мама и сестра рекли да се горе јавим у задругу. И када сам дошао у задругу, горе су рекли да одем горе у, канцеларија је тамо, где су били људи већ затворени. И ту сам два дана био и онда ме је Љубан позвао да ме, тамо су ме испитивали, он и Мићо Девчић и у том испитивању, Љубан ми је рекао да су ми брата убили доле у једном пределу Бећка се зове. И ту је то било испитивање. Онда ме је он запитао, да ли би пристао овај за брата да, као да мене стрељају исто. И ја сам казао да немам овај, он је живео у Товарнику, ја сам у Ловасу, јер колико сам био ја, овај, да није нико у Бећкој убијен, онолико колико сам могао чути од, да је он жив и онда сам ту, то је прошло. Онда су ме пустили поново горе у канцеларију горе. Онда након дан и по сам био пуштен кући. Онда смо ишли када смо радили по задруги и то је онда прошло. Онда једно поподне су дошли и човек је са оним бубњем добовао да се сви мушкарци јаве, овај, у, горе да ће бити састанак неки. Када смо ми дошли у центар, када смо се скупили, онда је са свих страна су ту, са једне стране и са друге су зграде, ту су онда, овај, војници били са пушкама и онда су нас

затворили у то у задругу. И ту смо морали седети, ту је било прегледа и код кога су нашли нож или тако, бритву и то, онда је тај, тог су тукли. И ту смо седели, ту ноћ смо седели на клупи у дворишту и на трему, јер су били постављен пушкомитраљез и ту су овај, пазили, чували, пазили на нас да не би ко побегао. И када је дошло јутро, када је то вече, онда је неко наредио, сада ја нисам чуо ко је наредио да се напишу имена и онда је ишао, ишао је од једног до другог па су имена писали, пописивали нас.

И када је свануло, е онда Љубан је дошао и ту је дошло мало до неко је ту ноћ, ту је мало било и туче и онда ујутру када је дошло, онда је Љубан изашао ван и то се скупило и онда, овај, се читало, како је читао име, редом како је читао, тако је одвајао неке на једну страну, на другу и малтретирање је настало. И то је до једног времена, до десет сати је, у десет, десет. Е онда су нас раздвојили и у две групе, у две колоне и онда смо кренули из села према том минском пољу. Када смо дошли ван села, нама овај је речено да идемо у виноград, али виноград је лево, овај, али ми смо кренули право па ту на кривини тој, Бошко Бођанац он је рекао да више не може и када је пао доле на, пао у канал, само се чуо рафал, пуцао је неко по њему. И када смо дошли на ту детелину, онда су нам рекли да се ухватимо за руке и да трљамо, вучемо ноге по детелини. Али смо ишли горе, ништа није било, онда смо се вратили. Онда су нас дуж овај, да се окренемо и када смо дошли на једно педесет, шездесет метара до краја детелине, онда се чула експлозија и колико се могло, ту је Иван Краљевић се, ови дечки који су, да се бацио на те, на мину, да је приметио мину и да се бацио, овај. И када се експлозија чула, онда је настала пуцњава са свих страна по нама. И ту је мало, то се пуцало и онда је нстајао јаук, јер је неко од тих војника који су нас терали, био је рањен и ту је мало престало пуцање и у том времену прошло је, шта знам, једно десетак, петнаест минута, наишао је војни пицгауер, војно возило и изашао је по чину мајор је изашао из тог возила. И рекао је, питао је «шта се ту ради, шта раде са људима». Каже, они су то поставили, неки и ваде. Каже, «не, то је моја јединица поставила овамо» и некуд је, он је оставио војника једног и он је отишао у село и онда је војник говорио нама да ми то, како ћемо скидати те mine које нису експлодирале. И ту када смо скинули, када смо то, овај, поскидали, онда смо покупили рањене, рањене, који су дечки били рањени, износили смо у камион и када смо то изнели, онда, овај, они су били одвежени у Шид, а ми смо седели крај, било нам је наређено да седимо уз цесту у каналу, док се види шта ће даље бити. И ту када смо дошли, овај, у село, у задругу поново, ту је њих двојица, сада не знам по имену како се зову, ту је било ја мислим да је «Гане» да су га звали, то је

била из Ваљева јединица једна и онда је он нас у једну радиону и онда је наредио да нам донесу оне жене две које су биле тамо радиле, да нам донесу јести и наредио је својима да не сме нико ући до нас. И ту су, када је то прошло, онда су нас пустили кући. И до тих дана, онда мало, онда смо се морали јављати на распоред и ићи радити по селу, купити шта нам одреде. И дошло је, сада не сећам се тога точно, точног датума када смо ишли, па смо покупили, купили те мртве са минског поља и товарили у камион. И онда један дан, сада датума се не сећам, када смо, камион је стајао и онда су нам, када смо дошли ујутру на распоред, онда су нам рекли да, одредили нас четворицу, петорицу да идемо купити по селу, има у кућама, по кућама има мртвих, да идемо то покупити. Дошли смо, прво што смо дошли, дошли смо код Миће Тепавца у кућу на тавану, јавили су да има мртав човек. Када смо дошли горе, то је био Перо Рендулић, био сав овај и ту, њега смо покупили, ставили у врећу црну, али није могао овај проћи кроз улаз, па смо га морали пустити доле, бацити доле, није се могло степеницама доле. Њега смо ставили на приколицу и онда смо ишли до Иве Кризманића куће. Тамо смо нашли Марију Лукетић и Андру Девчића. Ту смо исто натоварили у приколицу и преко у Девчићевој кући ту је био Марин, Марин Балић, његова супруга Катица и Иван Видић. Онда смо отишли до куће Лемуновића и ту смо нашли Аницу Лемуновић мртву на улазу у подрум. Ту када смо покупили, онда смо отишли код Јосипа Рендулића, «Јоје» Рендулића у кућу. Он је лежао мртав под приколицом, под шупом и то. Онда је неко када смо дошли на гробље, онда је камион био довежен, рупа је била, овај, ров је био ископан и онда смо ми истоварили то у ров тамо. Када смо истоварили ове из приколице што смо по селу покупили, онда смо из камиона морали истоварати у приколицу, онда возити до рова и истоварати. И то, када смо завршили то, онда смо морали мотикама то и рукама и како се могло, да затрпамо, да се не види. То када смо завршили, онда су нас, морали смо чекати и онда су нас пустили кући. Свако јутро, онда ујутру, посебно свако јутро смо се морали јављати на распоред шта ћемо радити. И сада, када смо један дан, сада не могу, дошли су по у ту задругу где смо ми радили, дошли су, каже, «треба ићи по селу купити свиње и то, да се дотера у задругу» и то овај, када смо то, тако када смо радили, увек смо морали имати дозволу за рад, дозволу за кретање по селу. То смо и мало, па смо, овај, када то, када смо, овај, на крају радног времена, овај, морали смо бити кући зато што је био полицијски сат, нисмо се могли кретати по селу, после рада. И мало, мало, било је, па су звали у полицију тамо и испитивали, где је овај, где је, испитивали су за људе где су, који. И морали смо радити, сада. Колико, овај, што сам, колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то оно чега се сећате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ће суд да Вам поставља питања и да Вам предочава ово што сте раније изјавили.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, данас у Вашем исказу стално помињете – морали смо ово, морали смо оно. Ко то Вама тамо наређује, ко су били ти неки представници власти у селу тих дана?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, тих дана је било, све што се питало, питао се Љубан. И ако је требало нешто, код њега смо морали ићи у задругу горе у канцеларију у задругу и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био још неко сем Љубана да је ту представник неке власти, милиције?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, био је, био је Милан Радојчић и Мићо Девчић. Милан Радојчић он је био као командир територијалне одбране, а Милан овај Девчић, он је био милиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Милан Девчић био тамо главни у милицији?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Сада ја не знам ко је био главни, само знам да је он овај, да је тамо њега се овај све што испочетка, а не знам, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, за све се он питао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тога дана када је био напад или пре него што је био напад, да ли је било неких припадника Збора народне гарде у селу или су били пре тога, па су отишли? Каква Ви сазнања имате у вези тога? Да ли је село било брањено тог дана када је био напад?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, није брањено, није метак испаљен у селу тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај дан, а јесу ли били припадници Збора народне гарде стационирани у селу пре тога?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, колико ја знам, ја сам био, ми смо држали страже, али овако да је било војске неке, наше да, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте саслушавани пред истражитељима, помињали сте да је почетком септембра у старој школи у Ловасу, били су стационирани припадници Збора народне гарде и да су они отишли.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, то су били дечки наши из села, то није био нико са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда сте исто тако спомињали да је крајем септембра 1991. године једна јединица ЈНА, нека оклопна јединица

стигла на нашу територију и сместила се у објекту ОРА који се налазио између Ловаса и Сотина.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада ми реците, одакле Ви то знате, да ли сте Ви то тамо ишли па видели или сте чули да је ЈНА била на том подручју стационирана?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, него долазили су на нашу, у задругу нашу на Пустару и долазили су по воду тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте онда имали сазнање да су стационирани ту између Ловаса и Сотина?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, помињали сте те неке страже. Да ли сте Ви учествовали у тим стражама?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када је то почело у Ловасу те неке страже?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То је почело од 01. маја када је у Борову Селу оно када је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1991. године?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су то биле страже и у коју сврху, шта се то?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да не би неко дошао у село, да не би направио, да не би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво наоружање сте имали?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ја, ми где смо давали на том месту, ми смо имали само ловачку пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је ту било тих пунктова стражарских по селу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Био је на сваком, на улазу свакоме, јер то је брдовито, па онда на сваком, где је пут, где се могло ући у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли су те страже постојале све до оног дана када је био напад?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли, изволите.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То, овај, онда је било приче да се преда то наоружање, да се мора, овај, да ће, онда се то мало повлачило, па онда поново и док није био, док напад када је кренуо, то. Није то сада да је било стриктно да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то су били неки преговори са ЈНА да се преда оружје?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је предато то оружје?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја нисам имао, ми смо имали, ми смо предали, чије је оружје, ја не знам да ли је ко предавао, када нисам био ту у општини где се то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате сазнање, да ли је долазила нека милиција из Илока да скупи оружје?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, они су долазили и говорили су да би требало, овај, да не би дошла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су покупили? Да ли је било предаје ЈНА и њима оружја?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Сада, за ову, ја нисам имао оружје тада у то време, ја не знам, ја нисам овај колико сам чуо, а сада, колико је то истина, колико сам чуо да, овај, да је нешто давано, а да ли је или није, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, када сте били на тим пунктовима, да ли сте имали ловачко оружје?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте истражитељима Трибунала да онога дана када сте отишли у задругу, значи када Вам је речено да тамо треба да се јавите, кажете, «затим сам отишао у зграду пољопривредне задруге и пријавио се код Милана Радојчића. Радојчић је био командант сеоске цивилне заштите» и кажете, «чим је узео моје податке, Радојчић ме је шутнуо ногом у леђа и послао ме у једну канцеларију на горњем спрату рекавши ми да ми је тамо место»?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не могу се ја, овај, мало сам и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, где се ово дешава? Да ли можете да се сетите ове ситуације?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То, па у задрузи то када сам се пријавио, да, у задрузи када сам се предао, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ово тачно да Вас је шутнуо Милан Радојчић?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где он то Вама узима податке, где тачно?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, у дворишту задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У некој канцеларији или испред ту, где се то дешава?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, у дворишту, у како се улази у канцеларије те. То се мора проћи кроз радиону и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он Вама тада каже, зашто Вас шаље ту горе, то је горе где сте били затворени?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто Ви идете горе, којим поводом Вас шаље горе, зашто се затварате, да ли Вам каже нешто?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не могу сада, он је рекао нешто али не могу се сада сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви одлазите сами горе у ту канцеларију у задрузи или Вас неко одводи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту наоружаних људи, да ли Вас неко одводи горе, на који начин Ви одлазите горе у ту канцеларију и бивате, кажете, затворени, два, три дана? Да ли Вас неко одводи горе или како се то дешава?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја, било је војске тамо и, само не могу сада баш ко је, ко је, знам када сам један дан ту када смо били затворени, онда овај дошло је до пуцања некога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ту када је у тој канцеларији где Вам Милан Радојчић узима податке, да ли је још неко ту присутан сем њега? Да ли је ту још неко присутан?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, сада не могу, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је тај простор где се то дешава, та ситуација да Вам се узимају подаци? Ви кажете када се уђе у двориште, па где је тај простор, шта је то?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То је радионица, радиона и онда се то степеницама иде кроз радиону, онда се степеницама иде горе у канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, то где се дешава, место где Вам Милан Радојчић узима податке, где је то?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То је било на улазу у двориште, ту је била као чуварница, као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, опишите нам мало шта се ту сада дешава, да ли се ту скупљају још неки људи или како се то дешава? Да ли је ту било пуно мештана, да ли је било наоружаних људи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, било је, било је овај, били су у маскирним униформама, ту, онда касније сам, овај, јер нисам видео, ту је касније онда оно када сам био затворен, онда сам јер нисам познавао никога, само наше ове, Милана и ту је онда био Петроније и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам мало то шта се ту дешава, значи та два, три дана када сте, да ли се сећате, од тих људи који су били затворени, неких Ваших мештана који су са Вама такође били затворени? Колико је ту затворених људи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ту је било затворено, ја, Иван Видић, Дарко, Жељко Павлић, Берислав Филић, онда Иван Видић, Јакоб

Пеулић, Јоса Јовановић, онда су касније дотерани Марко Бекћевић, Францика сада не знам презиме, Панђа, Фрањо Панђа, Дарко, Дарко Пољак и Андре Девчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је неко од Кризманића био ту затворен, сем Вас?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Био је Ђуро Кризманић, али у то време он је био пуштен одатле, пре него што сам ја, он је био пуштен, па је поново онда је био дотеран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли неког Зорана Кризманића да ли је?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, био је и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Алојз Кризманић затворен?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас је ту било укупно, отприлике?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Било нас је негде петнаестак, али се не могу сада сетити свих имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Стипу Долачког?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај човек био ту затворен?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Марка Дамјановића, звани «Марко Босанац»?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, он је био заједно дотеран са Фрањом Панђом. Он је био дотеран заједно са њиме, они су из исте улице, онда су били дотерани заједно горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Вас је у том простору док сте били затворени, да ли Вас је неко малтретирао, тукао, било Вас, било ове друге људе?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, један дан оно када сам био, оно сада је било отворено, када су се отварао врата од те канцеларије, онда овај ја сам гледао ко је улазио и онда ме Петроније ударио са пушком са овим цеви по глави и ту ми је набио цев од пушке, зашто гледам, да гледам доле у под. Док сам ја био, овај, овако нису, него су они када су звали на испитивање, да ли су тукли или нису, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем Петронија, да ли је долазио још неко да Вас ту удара?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, док сам ја био, није, само је он ударао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате још нека лица која су улазила у тај простор?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, у то време, нисам ја ни познавао њих, оно, само када је, када ме је ударио, онда ме је овај, каже дечко

што је седео крај мене, каже «немој, када отвори врата, немој, ко отвори врата, немој ни гледати, сагни главу, јер добићеш, јер Петроније када уђе», каже, «ако неко гледа на врата, одмах»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, помињали сте у тој Вашој изјави истражитељима да је долазио неки Никола, па неки Коста са личком капом?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, они су били тамо, али ја их нисам виђао да су били у, да су они сада сви улазили унутра, него ко је био на вратима, ко је чувао нас, тај је и ако је требало некога, онда су звали да се изађе вани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то када Вас зову да изађете ван, да идете на испитивање, да ли Вас то воде ти неки наоружани људи или?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се дешава то испитивање, кажете и Ви сте били на испитивању?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, то је у томе дворишту, само, овај, канцеларија код кухиње где је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И опишите ми ову ситуацију када Вас одводе на испитивање, како се то дешава?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ја када сам ушао унутра, у канцеларији је био Љубан и Милан, Мића Девчић. И онда су ме питали за ово, за ово, шта ми је брат доносио из Вуковара, да они знају све шта има, шта је донео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за ког то брата Вашег питају, како се зове тај Ваш брат?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Миле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миле Кризманић. А имате ли Ви неког брата Фрању Кризманића?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, то ми је стричевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стричевић?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вас питали нешто за тог Фрању Кризманића?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ту води испитивање, ко Вас то испитује, кажете, ту је Мића Девчић, ту је Љубан Деветак?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, постављао је питање и Љубан и Мићо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како се десило после да су Вас пустили?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То не знам, ја сам дао изјаву и онда су ме пустили горе, пустили горе, још сам преноћио и онда сам пуштен кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте пуштени кући, да ли Вам је неко рекао да треба сада ту да долазите поново да се јављате, да имате неке обавезе?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, то смо морали се јављати на распоред, јављати и радити, а то ми је речено одмах, да не бих случајно бежао, овај, да не бих случајно побегао, да ће ми матер и сестру и децу њену, то ми је Љубан, овај, рекао у очи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубан?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да случајно не бежите, јер ће Вам?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да ће ми матер и сестри децу, сестрину убити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И какве су те биле Ваше радне, да кажем, обавезе, задаци, шта сте Ви то радили тих дана?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Шта сам? Морали смо ићи купити ту када смо покупили те мртве, онда смо морали неку пшеницу, били су, силоси су били погођени, па смо то купили око силоса, свиње купити по селу, па у задругу ту у камионе товарити, тако послове те, јабуке возити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли Ви то сами идете у те радове или Вас неко прати или на који начин се то одвија?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, увек када смо ишли тако, увек је био човек наоружан са пушком и униформом и био је са нама, овај у пратњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињали сте неку ситуацију, треба да дођу неки посматрачи Европске заједнице па сте Ви тамо нешто морали?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, то је било, сада не знам овај датум, то је било 17.-ог, то је било дан пре минског поља, дан, онда смо морали од задруге до општине ту у центар, ту смо морали мести цесту и чистити то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вама даје те радне налоге, кажете, морали смо ово, морали смо оно, ко то Вама каже, ко врши тај распоред?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја не знам ко, ми смо се јавили у задругу и онда је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свако јутро се јављате у задругу и ко Вас тамо упућује где ћете да идете да радите?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ми смо, нама је наређивао Раде овај Седлар шта ћемо ми, овај, код њега сам се јављао и јављали и шта ће се радити, ко ће шта радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, оног дана када кажете добошар је ту ишао по селу да се скупљате сви. Ви сте се то скупили ту испред задруге?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да Ви уђете унутра у задругу, ко Вам је то рекао да Ви то улазите унутра?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Сада, овај, не знам, то нисам, овај, не могу се сетити. Само знам када смо, када је дошло пет сати, пет и онда су од цркве, са ове стране и са ове, су људи у униформи војске, са оружјем и онда су нам рекли да идемо унутра и када смо били на вратима, онда је био претрес, да ли има код кога, да сви ваде из џепова шта има, ко шта има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту да је неко некога тукао на улазу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ко је имао какви нож, ножић, бритву или одмах је било малтретирање, ударање и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте саслушавани пред истражитељима, помињали сте да је у том тренутку испред задруге да сте видели Милана Девчића који том приликом ништа није говорио, нити је радио, само је посматрао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да Вам кажем да, не могу, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тачно што сте тада причали?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био још неко ту од мештана Ловашчана, мислим на ове друге неке људе који су?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, било је ових са стране људи, шта ја знам одакле су, мислим, овај, непознати ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи наоружани?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Наоружани и у униформама маскирним оним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Љубан Деветак да ли је он имао униформу, да ли је носио, да ли је био у цивилу, да ли је имао нешто од оружја? Тих дана сте га, кажете, виђали, испитивао Вас је тај дан.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, он некада је био у цивилу, а био је и у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је имао нешто од оружја да сте приметили?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То, пиштољ је имао онако, а дуго оружје није, дугих цеви није имао у рукама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је та била униформа његова, Љубанова, да ли је била СМБ, да ли је била маскирна?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Била је маскирна униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Девчић, да ли је он имао неку униформу на себи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Они су, Милан, он је имао исто маскирну униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Радојчић, да ли сте приметили какву је он униформу имао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, њега када сам, он је имао овај, војну ону «дубонку» ону, то сам виђао оно када сам оно, а овако, њега сам само једном видео када је, овај, када су нас били покупили после минског поља, тамо. Онда је био у овој ЈНА униформи, дошао је из села негде, у село је дошао, не знам одакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи ЈНА? Да ли је то била она СМБ униформа?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: СМБ, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оног дана када Вам је узимао те податке, да ли је исто имао СМБ униформу или неку другу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, онда је имао ту ЈНА, СМБ униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, то вече када су вас то скупили у тој задрузи, када Ви остајете ту, да ли је на том трему било неко оружје поређано?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, било је на два места, био је пушкомитраљез на зиду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је остало тих људи ту вас да чува и колико је било вас мештана који сте ту били?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, било нас је ту, сада колико је било унутра, али су увек била тројица, четворица на томе трему када, а нас ту било је не знам точно, већ сам заборавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, шта се те ноћи дешава? Да ли је те ноћи неко тучен, малтретиран?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ту ноћ је Никола Бадањак добио, њега су тукли јако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то тукао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, њега је по оном сазнању оно касније када смо, њега је неки звали су га «Тешкаш»; као из Ваљева је био, тај боксер неки, шта ја знам, тако сам, то су причали да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било те ноћи, да ли сте видели ове Ваше мештане ту ноћ да су долазили у задругу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, оно док се, док, шта ја знам до колико сати, ту је улазило, није се, није било светла, није било, ниси могао, оно је, видело се, људи су улазили и ти ниси, нисмо могли овај, улазило се, излазило, излазили су из дворишта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се дешава ујутру?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ујутру када је свануло, онда су, када се почело оно, шта ја знам, колико је могло бити, пола осам, онда је Љубан када је дошао Љубан, онда је наредио да се прво покупе новци од свију и то је наредио Златку Божић да покупи новце од нас, да да свако ко је, све из џепова новце. Е онда, онда је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Златко Божић један од вас ту?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хрвата који је био са вама седео на тим клупама?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Кад је покупио онда је, не, сад не могу, не могу сигурно рећи коме је, коме је, кад је то покупио коме је дао то у руке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта даље, јел читао неко неке спискове?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, онда је, онда је, су били позвани на испитивање унутра Марко, Марко Филић, Лука Балић и онда су малтретирани тамо унутра, онда су прије тог, то прије, сад, онда је Јосип Туркаљ, био је, он је имао дугачку косу па је био зван брица да га се ошиша и тако. Ту је било, онда кад је читано та имена онда су одвајани ко је по имену, ко ће гди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то читао, та имена?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Љубан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава са људима, што кажете одвојили на једну, другу страну?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Има који су остали те није, овај, који су били одвајани на страну ти су, онда је тај Никола, то смо касније, при оно, док смо по селу, онда смо по имену, нисам онда знао, овај, су тукли са цевима које чиме те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте видели неку ситуацију да неко неког убада ножем ту?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па ту с ножем кад је Коста убо Бјешњера Ловру, кад убада Тома Златка, Тома Златка, онда сам, и ја сам седео крај њега, баш крај њега сам седео, он је био први, овај, до улаза до капије, онда сам ја био, онда, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а како се то дешава, јел ви то још и даље седите на тим клупама?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па га убада док он седи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или како, или устане?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да, па седео је, онда је, од страга је па га убо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте видели то лице које Ви спомињете да се зове Петроније да је ту био тад?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Он је тамо, овај, како је Љубан читао онда су тај Никола, па Марко, па, касније они су тукли ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте давали изјаву истражитељима помињали сте «видео сам како Петроније ножем убада Златка Тому и Ивицу Ђаковића, док је Никола ударао заробљенике неком гвозденим шипком», реците ми јел то тако?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми ко то хоће да шиша овог Јосипа Туркаља, помињали сте да је неко хтео ту да га шиша, да се то дешава ножем шишање, ко то ради?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Петроније ја мислим, не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оно што се не сећате Ви реците не сећам се, овде имају Ваше изјаве од раније, суд ће да Вам предочава. Реците ми у том моменту колико је ту било повређених људи, колико је било људи да сте Ви видели да им иде крв или да су избодени ножем или?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па сад, био је Тома Златко, био је, овај Бошко Бођанац је био претучен, био је Марко Сабљак претучен, био је Марко Пилић он је био унутра на испитивању претучен, био је Лука Балић претучен исто на испитивању унутра, овај, био је Жељко Сомборац, био је, сад, био је Ивица Сабљак исто претучен, био је Мато Краљевић, било је још њих само не могу сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел познајете Ви можда Петра Лукетића, Ђуку Лукетића, Анту Лукетића?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли њих тројица била том приликом у дворишту задруге? Да ли сте их видели тада том приликом?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја нисам, нисам могао, овај, за Анту знам да није био тамо, Анте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Петар и Ђука?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Овај, колико за њих, не могу, не знам, не могу гаранirati да нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не сећате се. Да ли сте видели Ивана Видића да је ту био у задрузи или да је тучен или у дворишту или га нисте видели?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па Иван Видић је остао затворен, он је био остао затворен у задрузи ту кад сам ја био оно пуштен на почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел сте ли га учили тад то јутро пре Вашег одласка?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми то кад Ви треба да крећете ко ту наређује тај покрет и шта вам се каже, где треба да идете?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па речено нам је да идемо у виноград да има као, да треба чистити ту виноград, да има, да нема још усташа и шта ја знам, тако да су, да идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то рекао, кажете речено?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То кад је било читано, прочитано Љубан је тамо био и он је то сад све кад, е сад ко је касније, овај, у томе метежу не могу, овај, не сећам се то баш, ко је дао да се, наредио да се иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Истражном судији сте спомињали да је ту наредбу дао Љубан Деветак, да је он наредио покрет у претрес тих винограда?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да, колико, овај, то овај, колико се ја, овај, сећам да није нико кад је он био унутра у дворишту, да није нико никакве наредбе, него је он то био све, овај, њега се, он је наређивао све и то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли том приликом ту негде у дворишту или да сте видели да је улазио, излазио или био Милан Радојчић, Милан Девчић, јел имате у сећању да ли сте их видели или нисте видели?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ма улазило је, сад баш се не сећам, не могу сад, кад је њих доста улазило тамо излазило кад се, кад смо, овај, кад смо ми били затворени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете се сетити да ли је ту неко био од ових. Реците ми ко вас ту распоређује, ту испред задруге кад сте требали да кренете, ко вас ту разврстава, престројава?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па ту су били ови нека јединица из Ваљева, ја не знам које, по имену ко је, јер они су били да, да идемо, овај, да, кад су нас у колону, онда су тамо викали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесу ли вас они постројили ту испред задруге кад треба да кренете?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па сад не сећам се баш ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како сте били то распоређени у том покрету, у неке колоне?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: У колони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте ли били, где сте Ви били и ваши мештани који сте били ту ноћ затворени, где су вас распоредили?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па ми смо били са страна, а ови су, војска је била у средини. Ми смо били њих штитили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад сте давали изјаву истражитељима причали сте да је првобитно ваше кретање било у колони у средини ви, војска са стране и да је тамо негде на путу направљена измена распореда ово сад што Ви причате.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јели то тако било?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи да један део сте ви били у средини.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после тога та измена распореда?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми шта се то уз пут дешава, да ли ту уз пут неко издаје неке команде, наредбе, да ли сте видели неке ваше мештане из села које знате или да ли уопште од тих људи који су били у тој вашој пратњи некога знате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, било нам је наређено ко не може ићи, то кад смо кретали, ко не може ићи да иступи и да ће, нека иступи на страну и да ће бити, да ће бити, овај, убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се Ви налазили у току тог кретања, напред?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја сам био у средини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У средини?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте видели неке ваше мештане да су ту били ишли са вама до те детелине?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ту нисам, мислим, овај, Марко, овај, Илија, Илија, овај, Илија Кресоја и Милан Рендулић, а њих сам у једном трену у колони сам их видео кад смо ишли из села и кад је настало оно пуцање кад су били покупити оно после пуцања, онда сам их видео тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел сте видели, кажете у једном трену сте их видели кад сте ишли из села.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су се они налазили њих двојица, јесу ли били на крају колоне, на почетку? Јел се сећате њих где су они били?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Кад су они, кад, видео сам их у пролазу онако да су прошли крај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прошли крај Вас?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да. Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се они крећу мимо тих колона или?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па да, они су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су они били с Вама у тим колонама или су били?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па да, они су, нису ишли сад један крај другог, мислим да су они пратили, да је био човек крај човека него они су били, овај, су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па били су у покрету оно, нису били сад да је, сад, овај, стајао крај мене само, тај који је само, су били у ходу оно, није један да је сад један човек који је био крај мене стално био крај мене тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми шта се дешава кад стижете до те детелине да ли је уз пут било неке дилеме да треба да идете нешто лево према виноградима или не, или сте право ишли према тој детелини?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, било је приче да морамо ићи у виноград.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то говорио, ту причу да морате ићи у виноград? То кад кажете било је приче да морамо ићи у виноград, ко, какве приче, ко је причао то?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па то смо рекли да морамо тамо горе поћи, сад, овај, тачно не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јели вам неко уз пут нешто спомињао да ћете да идете да тражите неке мине?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, није било речено за мине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте давали изјаву пред Жупанијским судом у Вуковару 05. новембра 2003 године Ви сте рекли да вам је речено да се ухватите за руке.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Е то кад смо дошли на место, то кад смо дошли на место тамо на детелину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И шта се ту дешава?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па ми смо се ухватили за руке и онда кад смо дошли до детелине онда смо ишли, овај, ноге, овај улазити по детелини, вукли ноге по детелини, ишли смо до краја детелине, овако

попреко, е кад ту ништа није, онда су нас распоредили и онда дужно смо овако ишли детелином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово што сам почела да Вам цитирам, рекли сте «све је из разлога јер су нас убеђивали да смо ми поставили mine». Да ли су вам пре тога говорили да сте Ви поставили mine када Вам је речено?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је то говорио?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ту, од тих војника ко је, шта ја знам, не могу сада имена ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли те неке команде да се ту распоредите и да идете кроз ту детелину, да ли то даје један човек или више људи или, како је то изгледало, опишите нам мало то на тој детелини?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ми када смо ишли у колони, они су се разишли, ми смо се раширили, рекли су «у колону по један и да се ухватимо за руке». И када смо се похватили за руке, онда каже, «хајте према горе» и да прођемо детелину, да смо као ми mine ту поставили, шта ја знам, тако је било приче, јер нисам ја ни ко је сада ту, нисам, једино по гласу да је познат неко био, да бих препознао, када је ту било. И онда када смо дошли до краја, онда су рекли, вратили као да се окренемо и да се распоредимо другачије, тако да идемо према шуми, да се окренемо, да идемо овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте то Ви прво ишли по ширини детелине?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте дошли до краја ширине детелине, шта је ту било? Да ли су били ту неки кукурузи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко Вам сада то каже, да се ви крећете у неком другом правцу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, иза леђа је, не знам ко је наређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су били удаљени или тај, колико је био удаљен од Вас? Да ли су се они кретали за Вама?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кретали су се за Вама док се Ви крећете?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се сада, окрећете да идете у неком другом правцу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком правцу сада идете?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Сада идемо дужно како је детелина овако смо ишли, дужно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то правац према «Борово» фабрици?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и колико сте ту превалили, који пут сте прешли према «Борово» фабрици?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Једно, па једно педесет метара, сто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, где се Ви налазите у том кретању према «Борово» фабрици, да ли сте ближе асфалту, на средини тога?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Мало сам био више горе од средине где сам, јер то је као овај брдашце овако, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где горе од средине, да ли сте били при средини ближе асфалту или при средини?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, према кукурузима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према кукурузима?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви видели Ивана Краљевића у моменту значи пре саме експлозије?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, видело се оно да, овај, колико се, овај, са стране колико се могло видети, ја сам њега, овај, видео једно време и онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био до Вас кажете, држите се за руке, ко се налази са Ваше леве, ко са десне стране, да ли се сећате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Са десне стране је био Станислав Франковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, са леве?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Са леве, Иван ја мислим Иван Сабљак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И сада ми реците, оног момента значи пре саме експлозије, да ли Ви видите како се дешава та експлозија, како дође до тога?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Овај, колико ту, то сам, нисам могао видети, него сам чуо од ових који су били крај њега, рекли су да се он бацио и да су приметили, да су приметили да се бацио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се бацио на ту мину?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, у том тренутку, шта се то дешава када се он бацио на ту мину?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То се чула експлозија и онда је настало пуцање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је то пуцано?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, иза леђа и са стране цесте и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када престаје то пуцање? Да ли је то неко дао команду да се пуца или је то кренуло?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, наишао је, овај, наишао је, војно возило је наишло, јер ми смо били лежали доле када је настала та пуцњава. И онда је наишло то војно возило и изашао је мајор тај, овај из возила и онда је питао, сада не знам кога је питао тамо, ко је командовао том, шта раде са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И помињали сте да је дошло ту до неког разминурања и то.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је до тог разминурања дошло да бисте ви поизлазили из те детелине или су разминирали зато што, ето, да се разминура та детелина?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ми смо, овај, речено је да се разминура, а сада, ми смо могли се, није било да ми не можемо изаћи из детелине те, јер када се извлачило, ту када су се извлачили ти рањеници, онда је Стипа, Стипа Пеулић, Стипе Пеулић, он је нагазио на паштету ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, то када кажете извлачење тих рањених, да ли сте се ви то сами извлачили?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, ко није био, ми који смо, овај, ми који нисмо били рањени, ми смо њих извлачили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава са тим који су мртви, колико њих оста ту да лежи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Њих је ту двадесет остало лежати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они покупљени одатле?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ту, тај дан нису били покупљени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када су их купили после и ко их је купио?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ми смо ишли купити, ми који смо остали, овај, који нисмо били овај, који нисмо били рањени, ми смо их купили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте купили те људе, да ли сте приметили какве имају повреде на себи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, били су из, пушчана зрна су била, овај, из пушака је било пуцања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте то Ви видели, на основу чега?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Дечки ови који су имали кожне јакне, она се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Онда се види где је метак, овај, са леђа и пуцано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви скупљали те људе?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин то, где сте их сместили?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, у камион смо их товарили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте их после однели, одвезли?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Били су, када смо их натоварили, онда су били четири дана стајали тамо код цесте, прекопута, преко цесте, од моје куће ту су стајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је возио тај камион?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Милан Воркапић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он има неки надимак?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: «Трнда».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, после када сте те одвезли, после, кажете, четири дана, да ли сте те људе одвезли, где, где су они сахрањени?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, они су били ту и онда је нама наређено да ми покупимо ово по селу што је било убијено, а ми када смо дошли на гробље, они су, камион је био дотеран горе, довежен горе, овај, на гробље, на паркиралите, тамо на улазу је био паркиран. И када смо ове из приколице сахранили, када смо ставили у рупу ту, у тај ров, онда смо ишли товарити ове, извлачити из камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А када Вам је то, кажете, наређено да скупаљате по месту, на другим местима те лешеве, ко је Вама то наредио?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Сада то тачно се не сећам баш ко је наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када Вам је то тако наређено, не сећате се ко, да ли Вам је наређено да идете на тачно одређене локације?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, било је баш, овај, где да идемо, где има тела, где има леш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте на два места – кућа Иве Кризманића, двориште Иве Кризманића, рекли сте да сте тамо скупили три леша, Андру Девчића, Марију Лукетић и помињали сте још да идете прекопута код неког Девчића?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове тај Девчић прекопута?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Владо Девчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, која је то улица у Ловасу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То је, ја сада не знам како се зове та улица, то ми смо звали, то ми зовемо Брдо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате како се некада звала та улица?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли имате сазнања, да ли сте Ви само са ових места скупљали те лешеве? Помињали сте да сте ишли у кућу тамо Ане Лемуновић, код Јосипа Рендулића, рекли сте на тавану Обрада Тепавца, да сте скупљали људе и да сте тамо видели Петра Рендулића?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, какво је било тело тог Петра Рендулића? Нешто сте почели да причате па сте застали ту.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, оно је било већ у фази овај, њему је кожа била као, већ почело овај, већ када се напео, напејио, оно већ је почело, кренуло је као најлонска чарапа је била оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било значи у фази неког распадања?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тај дан када скупљате те лешеве, колико је то после овог минског поља, овог догађаја на минском пољу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Четири, пет дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви прво ове лешеве са минског поља тамо одвезли па после ове са ових места или је било обрнуто?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Обрнуто, ми смо ове из приколице, ово што смо покупили, онда смо довели на гробље, онда смо то истоварили, онда смо отишли са камиона у приколицу и возити до тог рова где смо сахрањивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како изгледа то где сте их сахрањивали, на који начин? Да ли су то били ископани неки гробови?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, то је ископано са багером само овако дужно, овај, рупа, рака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико широка та рака?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Колико може, овај, осамдесет, деведесет, колико може тело да стане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је била дугачка?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, има сигурно, било је сигурно негде двадесетпет, тридесет метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко са Вама ту још је присутан том неком сахрањивању, односно полагању тих лешева?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ту је био, био је Ђука Радочај, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ђука Радочај, био је Антун Лукетић, сада ко још ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли сте ишли на још неке локације да скупљате те лешеве?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само на ове које Ви спомињете?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ишао са Вама неко од мештана када сте ишли, да ли је била нека оружана пратња када Ви идете?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, то је Шимун Пејић нас је, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај Шимун Пејић Хрват?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био наоружан?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тих дана у селу, да ли су неке куће биле обележене неким белим пешкирима, плахтама или на било који други начин?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То када је пад био, када је село, онда смо морали беле крпе на капије ставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то цело село морало, да ли су и српске и хрватске куће морале да имају?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Сада не знам да ли су морале, само знам да је било јављено да се мора бела крпа на капију ставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте данас, кажете, оног првог дана када идете да се јавите, односно трећег дана од напада за Вас, кажете, неко Вам рече да ставите белу крпу на надлактицу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао да ту крпу ставите?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, то су ови дечки, Иван Краљевић који је био горе овај у центру, па када је дошао, онда каже «морају се носити то на руци», али не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ставили такву једну крпу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли се то односило само на Хрвате или су и Срби носили исто те беле траке?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Сада Вам то не знам одговорити. Ја знам да смо ми морали носити, а сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, оног дана када је био напад, кажете, Ви нисте били ту, били сте се склонили. Да ли сте сазнали да је неко од Ваших погинуо током тог напада, да ли сте после чули?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, после сам чуо да ми је ујак побијен, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове Ваш ујак?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Томо Сабљак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, како је он убијен?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: У ауту, сада он је «Голфом»; аутом ишао из села и сада, касније сам чуо да је ауто био прегажен са оклопним возилом, сада да ли са транспортером или, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вама то прича, то страдање Вашег ујака?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, то, ови, то сам чуо од Јакуба Пеулића који је ишао то, који су ишли купити то пре мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то видео, да ли сте Ви видели тај «Голф» Вашег ујака после или?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, видео сам у дворишту задруге старе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У дворишту старе задруге?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај његов «Голф»?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Једна страна је била сва здробљена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали, да ли је Ваш ујак имао неко оружје при себи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То два дана, три нисам га ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од раније, да ли знате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, имао је пиштољ, имао је пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, где је он то тачно страдао, кажете, пошао «Голфом» негде, где је пошао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Пошао је према Опатовцу, пошао за Илок, за Шаренград, куда је, куда је бежао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је хтео да бежи из села?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте чули за још неке људе да су погинули тог првог дана?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, чуо сам, то је Јосип Пољак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за њега, како је погинуо?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: У дворишту да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, на који начин?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да је на вратима да је пуцано на њега, сада како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још за некога чули да је тог првог дана страдао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, за Данета овога Бадањка и за Цецилију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за њих, како су они страдали?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, исто да су ови када су ушли у село, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто детаљније у вези тога?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, да је, да су их, да су нашли Мирка код њих, да су нашли Мирка у подруму, Мирка, како се он 'презива, из Товарника и њега истерали из подрума, сада шта је, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то Ви чули, то око Данијела и Целилије Бадањак, та дешавања?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То се, овај, тамо од оних, људи тамо близу њих који су били тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од њиховог комшилука?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате конкретно, име, презиме?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за овде наше оптужене, Љубана Деветака, Милана Девчића, Милана Радојчића, Жељка Крњајића, да ли имате неких сазнања било непосредних, било посредних, оног дана када је био напад, да ли сте чули нешто о њиховим активностима?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Они су били у селу, они су дошли у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Ви то знате, ко их је то видео? Кажете да сте Ви били у неком, да кажем, бекству, односно склоњени? Ко Вама препричава за ове људе да су били?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, то смо, сада, када сам видео, када су били у селу, када сам оно када сам, а како су они дошли, то нисам могао видети како су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули од некога, од неких Ваших комшија, пријатеља, касније за ове људе, о неким њиховим активностима током напада, шта су они радили током напада?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Сада од кога сам чуо, само знам да, нисам оно, не знам шта је ко радио, нисам чуо да је неко сада оно појединачно да је овај оно, овај оно, то нисам, овај, само сам чуо за Крњајића да је ишао центром, главном улицом и да је пуцао тамо зољом по, а кога, јел то, колико је, овај, колико је то сада точно, када није нико видео, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када нико није видео, а од кога Ви то чујете, ко то Вама прича да је Крњајић ишао центром, главном улицом и да је нешто зољом? Изволите колега.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ја имам начелну примедбу, немојте да се љутите, али ја морам. Ви питате сведока, шта је он чуо. Мислим, потпуно по мени недопустиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чему је ту проблем?

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Зато што, шта је он чуо. Друго, он не каже од кога је тачно чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја га управо то питам.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Али каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, сведоци могу да се саслушавају и на непосредна и на посредна сазнања. Да ли је то нешто мењан ЗКП ових дана па Ви се буните?

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Не, него мислим да то није у реду, шта је чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто није у реду?

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: А не зна од кога је чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо ја га питам од кога је чуо, ако не зна од кога, суд ће знати да цени то. Ја не знам да је нешто мењано да не сме сведок да се пита на посредна сазнања. Ако не сме, ако нешто буде мењан ЗКП ових дана, суд ће га примењивати. До сада је могло, а суд ће да цени од кога има сазнања или ће да дође до неког новог сведока ако чује од овог да му је неко причао. Реците ми, ових дана када су била та дешавања у селу, оно што сте Ви могли да видите или да чујете или да сазнате, шта се ту дешавало у самом селу? Да ли су и неке жене ишле да раде, да ли је цело село било радно ангажовано? Да ли можете то мало да опишете?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, то је ишао радити онај ко је могао, значи ко је био способан за рад ишао је радити. Ишло се у задругу, онда се јабуке рибале, за ракију, купус се рибоа за, ишло се, брати кукурузе, кукурузовину сећи и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ишле жене да раде?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви видели, да ли ти људи иду да раде сами слободно или су имали неке оружане пратње?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, имали су, ко је ишао на, ван села, биле су, овај, увек је био човек наоружан са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта је Вама Снежана Кризманић?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То ми је од стриचेвића, од стрица кћер,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је она имала неких проблема тих дана, да ли је она ишла на нека испитивања, да ли имате таквих неких сазнања?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Колико ја то, ја сам то већ чуо да је ишла, сада колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разговарали са њом?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисам са њом разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то чули да је она ишла на нека испитивања?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Е сада стриктно не могу се сада сетити од кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ту када сте били у том дворишту задруге и када кажете да Вам је наређено покрет одатле, да ли је неко помињао да идете да берете грожђе у виноград?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нешто је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је било речено по неком Вашем сазнању? Да ли је било речено да идете да берете грожђе у виноград или је речено идете у претраживање винограда?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да идемо чистити као, да идемо претражити виноград.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да претражите виноград?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин да претражите?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да није неко сакрио тамо или шта ја знам да се не сакрива неко у том винограду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то да се сакрива, неко од хрватске војске или од кога?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто сте Ви данас рекли да не можете стриктно да кажете ко је то наредио. У неким Вашим ранијим изјавама такође нисте могли ни пред Трибуналом, односно пред истражитељима и пред овим судом у Хрватској нисте спомињали да је Љубан Деветак наредио тај покрет и то, па сте пред истражним судијом то рекли да јесте он наредио, данас нисте сигурни. Појасните ми то, да ли сте Ви сигурни да је он то наредио или нисте сигурни, само да будемо са тим начисто, јер неке Ваше раније изјаве које су, значи, ближе догађају, тога нема.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не могу, да се сетим само, јел то се, то је било, то се није, то је било, овај, како бих вам објаснио, то је било живи, живи хаос ту у том дворишту кад је то био покрет и нема шта сад, не можеш тачно сад, неко је, чула се наредба, сад, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту у том дворишту приметили нека војна лица?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па било, били су ови та нека специјална јединица из Ваљева и неки у маскирним тим светло онако зеленим маскирним, овај, униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли је неко од њих нешто наређивао било где, значи или ту у дворишту или испред задруге или у току кретања или тамо на тој детелини од тих које Ви говорите да су специјална јединица из Ваљева?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, кад су нас, кад су нас, кад смо ишли из села онда, онда су наређивали, било је, викано је да пазимо, да пазе да не побегнемо и да идемо брже и да се, да овај, да ко не може ићи да слободно одступи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то тако наређивао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Е сад ја могу знати по имену ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не мислим по имену али Ви спомињете била је нека специјална јединица из Ваљева.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па помињете ове неке друге, јесте ли Ви правили разлику од те специјалне јединице из Ваљева од ових неких других?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, кад су они имали другачије, ови су имали светло зелену маскирну, овај, униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су имали светло зелену?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ти из Ваљева та јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та јединица из Ваљева?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови неки други?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Они су имали овако тамнија је била, била је разлика у боји тим униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто маскирна?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Маскирна да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и јесте ли Ви учили ко од њих даје неке команде?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ја колико сам оно, по имену Гане он је, он је, овај, давао тој јединици, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он припадао овима специјалној јединици из Ваљева?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или овим другима?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, овима, овима из Ваљева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гане?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он то давао? Јел он био све време и тамо на детелини?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време присутан?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. А реците ми тај неки распоред по тој детелини ко је то радио, јел исто тај Гане или неко други или не можете да се сетите?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не могу се сетити сад, ко је по гласу, ко би, овај, препознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево суд ће Вам дати неке фотографије да погледате, ту су, доле смо прекрили имена тих људи ако евентуално можете неке од тих људи са тих фотографија да препознате и да кажете у ком контексту би могли да их препознајете било у вези са чим. То су фотографије из списка предмета из истраге све време су у списима. Јел неког можете са тих фотографија евентуално да се сетите да је био тамо, ако не можете, не можете, значи Ви слободно, није никакав проблем после 17 година ако не можете да се сетите не можете, ако евентуално за неког сте сигурни можете да кажете.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па баш и нисам, не могу, овај, по овом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да никог препознате.

Констатује се да су сведоку предочене фотографије из списка предмета, а на истима се налазе оптужени Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николајидис, Саша Стојановић, Јован Димитријевић, Драган Бачић, затим Борислав Михајловић, Љубодраг Јелић, Славко Ступар, Никола Вуковић, Зоран Грујичић и Зоран Николић стим што је приликом предочавања ових фотографија било прекривено име и презиме ових лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неких питања чланови већа? Изволите тужилац. Паузу? Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 11 часова и 35 минута и биће настављен у 12 часова.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се наставља у 12 часова и 17 минута.

Констатује се да у наставку главног претреса адвоката Миодрага Планојевића мења адвокат Миладин Живановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад вам је наређено, а колико се ја сећам нисте могли тачно да се сетите ко вам је то наредио да идете да скупљате тела погинулих људи и после првог дана и после минског поља, у тој пратњи изузев Шиме Пејића кога сте поменули да је био, да ли је био још неко од оружаних лица у тој пратњи кад сте те послове обављали?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Кад смо купили ове по селу или доле на минском пољу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И у једном и у другом случају.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па колико мени памћење Шиме Пејић је био кад смо овамо горе Шиме Пејић, а доле, доле се не сећам ко је, овај, ко је био кад смо купили ово.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дефинитивно не можете да се сетите ко Вам је то наредио?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па ми смо долазили, за ово купити по селу ми смо долазили, а ко је сад овоме рекао да ми, ко је наредио њему да, јер он је дошао тамо у задругу и рекао треба пет људи и Ивица Филић с трактором и приколицом да идемо то купити по селу, а сад ко је њему наредио ја не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто сте приликом обављања тог посла вероватно били у непосредном контакту са тим побијеним људима, лешевима, да ли сте могли уочити за било кога од њих, какве су то повреде имали, мислим конкретније да ли можете да разликујете повреду од ватреног оружја или од неког другог оруђа или нечега сличног?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па било је, било је и од ватреног оружја, било је и како је тучено па са, са цеви како је железно, како је, па је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово што сте купили по селу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: А по селу то је све од ватреног оружја, а доле у подруму, Катица та Балић она је, њој је глава била разнета, овај, од бомбе, јер они су у подруму убијени, а онда су бомбе бацане доле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Описали сте неке од ових наоружаних људи у селу, па сте помињали неког Николу светле косе, висок, снажне грађе, 25 – 30 година и да је тај ударао неком гвозденим шипком?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел и даље остајете при тој тврдњи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменули сте Ваш разговор са оптуженим Љубаном Деветакком први дан након што сте се предали па у вези разговора око Вашег брата то смо већ чули.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте у једној изјави да се тада појавио полицајац Милан Девчић и да је одмах почео да Вас вређа, псује и прети да ће Вас убити, а да је то прекинуо Деветак наредивши му да не може он да Вас испитује у његовом присуству и након што сте отишли у ту просторију што сте били горе после пар сати да сте отишли кући и да Вам је Деветак рекао да се вратите сутрадан на посао, дођете на посао, да ли и даље остајете при оваквој изјави?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја сад, можда сам ту, овај, кад је то времена, не може се то, било је то, јел је то било да, да, знам да је, да сам пуштен и кад сам изашао из канцеларије тамо и да је Љубан нешто, овај, њему говорио и, сад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Прошло време па памћење слаби.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту ноћ између 17. или 18. и поготово 18. ујутру описали сте ту физичку тортуру мучење вас присутних тамо па сте између осталог навели кад су увели Луку Балића из зграде јасно се чули његови крици и запомагање, кад је Лука изашао био је сав крвав, испитивали су и Марка Видића и Марка Филића које су након испитивања бацили низ степениште.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел се тога сећате и остајете при тој изјави?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте се вратили са минског поља у двориште задруге између осталог сте у делу своје изјаве рекли да сте тамо видели Петронија који је замахивао секирицом и претио да ће нас све побити, ту су били Јосип Антоловић, Владо Бошњак и остали.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате тога односно да ли и даље остајете при тој изјави? Извините нисам чуо.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Остајем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Тамо кад су дошли у задругу каже неко је тражио да се попишу, да се изврши попис, ко је тражио? Конкретно ко да ли знате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Мислим Деветак, Деветак је тражио.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да је Љубан Деветак одвајао неке, да је прозивао, неке одвајао, тог правио ујутру, 18.-ог правио је неки, једне је одводио он који ће ићи овамо где су ишли, а други су остали, где су ти други, ти други који су остали у задрузи, који нису ишли према винограду?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па остали су у задрузи тамо.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У дворишту?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се сећате можда који су то људи остали, који број људи, евентуално неког да се сећате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па није пуно њих остало, остало њих пар само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се сећате некога, ко је то остао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Жељко Сомборац, остали су тамо.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже да су, овај, се јављали свако јутро на рапорт, коме сте се јављали?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Распоред не на рапорт.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Распоред, коме?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, тамо овоме Рајку Седлару.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да је неко наредио да идете да сакупљате свиње по селу, па ме интересује како то да сакупљате, јел то одузимате свиње или плаћате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, па било је пуштено, људи кад су излазили из, из села кад су бежали они су поотварали, марву пуштали свиње и краве пуштали да не остану.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А значи ви сте скупљали те које лутају.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јел сте ли узимали од ових људи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, нисмо ми.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Одузимали од људи домаћина који су били ту?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Долазили смо и ко је, овај, наредио нам да идемо тамо, ми смо отишли код човека и.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, ја сам питао, добро ви сте објаснили да сте скупљали те које лутају.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јесте ли узели негде где су били у обору?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па узимало се из обора, али не да се отимало.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Него?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Него дођеш и сад јел он, јел он пријавио или није, али дошли смо и људи су давали тако да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па где односите те свиње?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: У задругу.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да се чује у једном тренутку пуцњава ту, не оно кад је убијен онај Бођанац, него после кад је мина, када је активирана мина чули сте пуцњаву, ко пуца?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па сад, иза леђа ко је пуцао ја, кад смо ми доле се бацили.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Иза леђа је пуцано?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли Вам је познато, рекли сте да сте били на лечењу тамо, дан ипо – два јел сте били у затвору на испитивању, да ли Вам је познато да су постојали неки затвори у Ловасу у то време у октобру месецу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То је, било је после мислим оно кад сам ја изашао онда су, сад не могу рећи, дечки који су остали, знам за нека имена који су били.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То у задрузи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: У задрузи.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јел био затвор, ја питам да ли је био затвор и на другом неком месту у Ловасу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Сад не знам у општини јел био.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па јел знате или не знате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам сад.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате добро. Рекли сте да је био, да је вршен један, да је вршен претрес и да вам је наложено да одложите све ствари које сте имали.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А где сте одлагали?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па тамо на улазу у.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У шта, како, на ледини или како?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па да, остављало се тамо.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел био неки сто, нека кутија?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па није ништа било, шта смо имали.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Касније сте, овај, касније сте рекли да после овог претреса како сам ја разумео.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да је одузиман новац?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, то је ту у току ноћи, у току ноћи.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел после претреса?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па како сте имали новац ако су вам рекли све да оставите, поново, значи други пут?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па само.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел било речено да оставите и новац?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ствари, не, не, није рекао новац.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, а новац је после?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Питао је тужилац, рекли сте да су убијени из пушака ти тамо који су на минском пољу, мени се чини да је тужилац питао уопште за све, а ја сад питам за ове из минског да ли је неко, рекли сте да је био траг пуцања преко јакне да се видео пушчани метак и то.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је неко погинуо од гелера, да ли сте Ви то могли да оцените или од неких тако?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, како могу, нисмо ми загледали, што прије смо их купили и.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, али рекли сте то, добро, хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам данас да је, овај, Девчић био у полицији, да је Радојчић био у територијалној одбрани, а ко је, шта је радио Љубан Деветак, шта је он био?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па он је, како вам сад, био главни у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете то да објасните то кад кажете главни у селу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па све што се требало код њега се ишло и питати, сад по, по војној структури шта ја знам шта је он, како је то, и по којој то, којем је систему он овај био.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је, овај, коју позицију је у селу имала војска ЈНА?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Војска?

НАТАША КАНДИЋ: Да. Јел знате неког официра, јел био у задрузи неко, у месној заједници? Молим?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: У Ловасу од ЈНА није нико био.

НАТАША КАНДИЋ: Нико није био?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, да је био стациониран оно.

НАТАША КАНДИЋ: У селу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Није било? А ови из Ваљева које помињете?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То су, то су исто били, ја не знам каква је то, само знам да су из Ваљева били, е сад јел су то резервисти били као резервисти јел је регуларна војска то.

НАТАША КАНДИЋ: Овај, а онај официр кога помињете да се зауставио, онај официр који се зауставио, овај, када сте били на минском пољу, јел он боравио ту у селу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, он је наишао, он је наишао кад се то, сад не знам где је он био стациониран, са возилом, војним возилом је наишао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви знате на пример ко је добошару наредио да иде по селу да обавештава да треба људи да се скупе?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја не знам, ја сам био, овај, на послу и кад сам дошао кући онда ми је мама рекла да морам ићи горе.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли знате или сте сазнали ко је, овај, ко је организовао тај напад на Ловас? Које, које су то формације, јел то локални из Ловаса Срби, са стране, војска?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Сад ја не знам ко је организовао, само је било доста, доста из Ловаса, Ловашћана и из Товарника, Опатовца.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, јел Ви познајете Жељка Крњајића?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Кад сте га видели у то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели уопште у том периоду?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, овај, у то време, кад је оно први дан и други, сад не знам, овај, нисам видео први и други дан, јер сам био, нисам га могао видети, а онда сам чуо од дечки тамо што причају да или га је неко ранио у ногу у колено или је сам себи пуцао, сад то, и онда је он као да је био отишао у болницу.

НАТАША КАНДИЋ: И онда?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: И касније нисам га видео, док сам био у селу, Жељка нисам видео.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте га видели?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је, овај, помињали сте данас Тому Сабљака. Да ли знате, Мату Сабљака?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, то ми је братић.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је било са њим, да ли знате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ми смо тамо, овај, истоварали кукурузе и ту је вече радио и ујутру је, тако сам видео, да ујутру није дошао на посао, једноставно се није знало више.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули шта је било са њим, где је?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисмо чули ништа, само да су га одвели.

НАТАША КАНДИЋ: А ко то одвели, ко га је одвео?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам ко је дошао по њега.

НАТАША КАНДИЋ: А помињали сте данас да сте ишли да радите?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да скупљате летину?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је то све ишао? У селу су били и Хрвати и Срби. Да ли су ишли и Хрвати и Срби на обављање тих послова?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, на те послове, на те пољопривреду и то радити, то су већином ишли, ми смо ишли радити, брати кукурузе и то, а ови други, они су већином били и као страже давали.

НАТАША КАНДИЋ: То Ви мислите на Хрвате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Ви сте ишли?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А ко Вас је обавештавао да идете?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Морали смо се јавити, овај, сваки дан дођеш, радиш и ујутру мораш ићи у задругу и онда ти он каже да идеш радити то и то.

НАТАША КАНДИЋ: А ко то каже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао, већ трећи пут Рајко Седлар неки.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте добијали неки новац за то што сте радили?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Били су бонови.

НАТАША КАНДИЋ: Бонови?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: И шта сте куповали, могли да купите?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Само у трговини си могао узети.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, овај, да ли је било празних хрватских кућа тада, после 10. октобра?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, било је.

НАТАША КАНДИЋ: Мислим на тај период од десетог до једанаестог месеца, да ли се неко усељавао од домаћих људи, од локалних људи из села у те хрватске куће?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Од локалних?

НАТАША КАНДИЋ: Да. Где је, на пример, становао Девчић, где је становао Радојчић, где је, да ли се сећате тога?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Тога се баш, знам да је у Боре Кесера кући била милиција, а ко је где становао, то баш нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Не сећате се? Реците ми, то када Вас је добошар окупљао, он је ишао, молим?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Иде од улице до улице и онда он да се у пет сати да.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, како се знало да се то, да он позива само Хрвате? Шта је рекао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, када је доле код мене дошао у улицу, не може рећи, ови, они, када су само доле, били су сами Хрвати. Сада ја не знам горе шта је и како је, шта је.

НАТАША КАНДИЋ: А у осталим улицама, остали они који су дошли?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисам, не знам шта је горе он.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било неких Срба ту окупљених том приликом?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, није било код мене у улици, шта ја знам.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, када сте овај, рекли сте нам да је овај, Деветак читао неки списак и једни на једну страну, други у други ћошак. Да ли је било ту неког реда на основу чега он каже, овај овде, овај на другу страну?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам да ли је било реда.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам ко ће по којој, како, по којем, овај, јв он.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, ко је држао затвор, ко је водио затвор, ко је?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Затвор?

НАТАША КАНДИЋ: Рекао је за један да зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У задрузи где сте били затворени, да ли Вам је било познато ко је то ту држао тај затвор, да кажем затвор, Ви сте причали неке канцеларије на спрату да сте ту били затворени? Да ли је Вама било познато ко то држи, ко то Вас ту затвара, шта је то?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте Ви са неких петнаест људи, два, три дана, да ли Ви причате са тим људима, ко је њих затворио, да ли је био ту неки разговор између вас?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ваљда је Љубан, он је наређивао то. Није могао овај неко, једино да је сада по овај, како, нисам могао, чуо ко је сада наредио, ко заповеда са затвором.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли у случају других и Ви сте били затворени, неки други су били затворени, ону групу коју Ви помињете од петнаест, ко је по Вашем мишљењу рекао да ти треба да буду затворени? Да ли имате то сазнање?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате? Поменули сте и адвокат Тодоровић Вас је питао за ту стоку, скупљали сте оне који су били лутали, али и узимали сте неку стоку од људи.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисмо ми узимали, јер.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, како бисте Ви то назвали? Замолите свиње да дођу у задругу или како?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, није.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, да ли знате, шта је било са том стоком?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је то довежено у задругу.

НАТАША КАНДИЋ: Да, а шта после?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема даља сазнања.

НАТАША КАНДИЋ: Шта се догађа са том стоком?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања, даље шта је било са том стоком?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се користи за исхрану или се?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, товарила се у камионе и возила се, шта.

НАТАША КАНДИЋ: Куда? Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маните се те стоке, овде у оптужници имамо шездесетдевет лешева, а Ви питате за стоку. Изволите реците сада.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нема никакве везе са стоком. А битна је стока у овом рату била. Мислим, колико је било растојање када су се држали за руке између једног и другог?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, колико може бити растојање.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, отприлике?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Колико може бити растојање када се држите за руку.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, а колико је између Вас и ових који су ишли иза Вас?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисам гледао колико је.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То не знате. Када сте ставили ове са минског поља у тај камион, погинуле, да ли сте их претходно ставили у вреће?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Приликом тих радова које сте имали и био је неки стражар и тако даље, наоружан, да ли је икада избио неки инцидент, да је неко покушао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, не, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Адвокат Крстић Здравко, бранилац Деветака и Милана Девчића. Господине Кризманићу, ја ћу Вас питати сет питања, доста је већ питано, па ћу избегавати да се понављам, са једном прво констатацијом, слободно се опустите, ја нисам тако навалентан као ова страна тамо. Фино ћу Вас питати, што можете да одговорите, можете, што не, не знате, не можете и готово, нема никакве тензије, нема потребе. Давно је било, да ли је тако, пре осамнаест година, сећања су избледела, нешто се сетите, нешто се не сетите, слободно реците, нисам сигуран, не сећам се и ником ништа. Ја ћу Вас питати за нека имена, за неке људе, пошто сте рођени Ловашчанин, ако се то исправно тако каже, давали сте до сада колико је мени познато, сада проверавам, питам Вас, више пута изјаве. Питам Вас, колико пута сте до сада дали изјаве на ову тему, рачунајући и ову данас, ако можете да кажете и где, ако не, подсетићу Вас ја.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Четири.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Четири? Ово је четврти или пети пут?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Четврти.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Четврти? Прва је, претпостављам, била пред овим истражитељима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам на почетку ако сте слушали, цитирала, шта је рекао пред истражитељима, два дана, ког датума, шта је рекао у Жупанијском суду у Вуковару, ког датума, трећи пут код истражног судије, овде и четврти пут ево га сведок.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све било, значи сада нема разлога да понављамо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е сада се враћамо на прву изјаву, идемо редом, зато. Имамо разлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо разлог ово да понављамо што сте сада хтели.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја ћу још једну констатацију, ако ми дозволите, само, па да пређем на питања, пошто сте ме омели. Ово је школски пример како исказ сведока је најнесигурније доказно средство, али ја то знам из праксе. Није ништа уникум овде овај сведок, прошла су и времена и тако даље и тако даље. Но, да се вратим ја на овај први исказ. Дакле, дали сте 1996. године пред истражитељима Хашког трибунала изјаву и претпостављам, али ја Вас питам, јер сте најближи по сећању били тог догађаја који, за који су Вас питали онда или сада?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, онда сам био.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Онда, дабоме, тако је. Тада сте тако у изјави стоји овде, на првој страни, дали податке о себи, тако је уписано, да сте по занимању војно лице. Ја Вас питам, шта сте по чину?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Молим?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта не?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисам војно лице.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Молим Вас.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: По занимању војно лице, не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, е па све је тачно и остало, тако као што је то тачно, зато Вас питам ја, војно лице, пише, тренутно занимање. Хоћете судија Ви да му предочите то? Дакле, то није тачно?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То су они уписали, нису Вас ни питали?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нису.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, хвала. Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље са питањима.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Идемо даље. Пише такође овде, датум разговора 13. и 14. Ја Вас питам, колико дана сте давали изјаву ову, један дан, два дана или три дана?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Два дана.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Два дана?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зато што овде пише четвртак 14. март, а немамо записник од 13. марта, да ли је прављен записник и 13. марта или су саставили то 14.-ог?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, шта ја знам, онда су радили са овим лап-топом па су.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте причали, они уписивали и после направили записник?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А да ли сте потписали Ви тај записник?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али овде немамо, нема потписа. Да ли можете да се сетите? Да ли сте сигурни?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ја сам потписао, сигуран сам да сам потписао записник.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Негде сте потписали, али овај записник који је презентирани овде, нема Вашег потписа, зато и питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је превод записника.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Може да буде и превод потпис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доле пише – следе потписи свих присутних лица.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: На првој страни, говорим о крају записника, не о подацима, не о подацима, код података стоји то, следе потписи свих присутних лица. И ево тај податак војно лице, колико је тачно. Али на крају, крај изјаве и нема потписа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сведок је рекао да је сигуран да је потписао и идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, ја питам, добро, у реду је, у реду је, Ви верујете сведоку, а не записнику. Е, да се вратимо сада на тај записник, на ту изјаву. Ви сте, судија Вас је нешто питала, ја ћу прескочити то, на првој страни рекли и мислим да је јако упечатљива та изјава и ја тврдим да је то све тачно што сте рекли, на питање истражитеља, кажете, «ја мислим да су прве тензије између Срба и Хрвата у Ловасу и околним селима почели 1990. године када је формиран ХДЗ»: Да ли је то тачно?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја не знам, можда сам ја то давао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи, ни то није тачно, писали они?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Добро, онда сам ја то.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја Вас питам, добро, можда су они погрешили. Да ли је то тачно или није?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи ово што пише овде није тачно?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, ја не знам да сам ја давао то.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не сећате се да сте такву изјаву дали?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, исто као и војно лице што је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, у реду, ту се слажемо ми, ја нисам противник Ваш. Даље кажете, «ситуација је постала озбиљна у мају 1991. године, након масакра извршеног» и тако даље, оно над хрватским полицајцима у Боровом Селу. «Тада су формиран, формиран сеоски Кризни штаб». Ја Вас питам, да ли је то у мају формиран Кризни штаб?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, за 01. мај је било у Борову Селу и онда је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И одмах формиран Кризни штаб?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, сада, ваљда је онда.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисте сигурни?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, нисам сигуран.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисте сигурни? Ако Вам ја покажем овај списак, а посебно ћемо о саставу Кризног штаба, где стоји «Кризни штаб села Ловас који је састављен дана 10.04.1991. године». Шта можете да ми кажете на то?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, може бити састављен, када ја нисам био у Кризном штабу и то, не знам ја када је он.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, зато што сте овамо везали за напад на Ловас, за мај. Да ли дозвољавате да је то оригинал такав, 10.04.?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам ја, јер нисам био горе када су они имали тај састанак.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, ја Вас не питам да ли сте били.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не могу онда ни бити сигуран када је, овај.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А да ли знате као грађанин Хрватске и Ловаса, за тај датум, да ли је то неки историјски датум у Хрватској, 10.04.?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не знате, нећу да Вас питам. Дан проглашења НДХ 41. године али није важно то Ви не знате и није случајно формиран штаб тог дана, али то, не, не, Ви, Ви, шта год.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оставите те коментаре ако сведок не зна.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ма морам да коментаришем судија зато што је то истина, не коментаришем ја случајно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте, замислите кад би сви коментарисали.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, добро, у реду, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо на питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тада, тада сте рекли око тог сеоског кризног штаба па сте се сетили да је тамо Фрањо Кризманић, Јосип Филић, Фрањо Мујић, Бранко Крсмановић, Адам Рендулић, нешто ћу Вас о њему питати, Ђука Филић и тако даље, то сте рекли о саставу кризног штаба.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зашто Вас то питам, што је истоветан састав, овај 10.04., значи да сте знали.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па не, знао сам ко је у кризном штабу, али не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Истоветна личност, добро, а датум не. Не, не, у реду, у реду, у реду, нема проблема никаквих. Кад сам споменуо Адама Рендулића, јел познајете господина Адама Рендулића?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је Адам Рендулић у селу Ловас?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Он је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само да завршим питање, био пре ових догађаја и након ових догађаја, шта је сад?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Директор задруге.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јел сам разумео добро?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Директор задруге био пре напада на село?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: И сада.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И сада је?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: После ослобођења јел тако?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да. Па реците ми какав углед ужива Адам Рендулић тамо у селу Ловас иначе као директор задруге?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Како?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте ме разумели какав углед ужива у селу цењен, поштен?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: У свакој фирми ко је директор, шта, како углед.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па има директора, не знам како код вас, овде има лопова директора колико хоћете, значи не ужива углед.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, оставите те се, ја Вас молим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја питам, питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље преко председника већа питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете тако Ви да причате шта вам падне напамет него директно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија не причам напамет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чему овакви коментари кад постављате питања?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па да подсетим сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нисмо на улици, нисмо на пијаци да Ви сад коментаришете овде директори лопови и тако даље, чему то?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А свиње можемо да питамо, то можемо да питамо и Ви не коментаришете ништа, јел? Јел тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хоћу питање, питам да ли Рендулић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко председника већа, окрените се овамо према мени.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е сад где ћу да се окренем. Рендулић Адам какав углед ужива у селу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да се изјасните у вези тога?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Поштован, непоштован?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Директор какав углед има.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не разуме сведок шта је углед.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то цењен човек тамо или?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па цењен, колико.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јел цело село зависи од те задруге, ето још, мислим баве се пољопривредом, да ли се сведок бави пољопривредом, јел има земље, јел упућен на задругу, не знам како да објасним?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми од каквог значаја је задруга за село Ловас?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, то, ето, браво.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па како, има тамо људи раде и колики је значај, сад.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јел давао господин Рендулић у функцији директора неке кредите мештанима, па рецимо и сведоку?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Мени не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А јел давао иначе кредите у селу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја нисам у, не могу ући у овај, како бих рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате. Добро, идемо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пре овог разговора, пре овог доласка овде да ли је са сведоком обављен неки разговор у припреми овог сведочења односно да га подсети мало и конкретније да ли је Адам Рендулић разговарао са њим пре него што је дошао овде?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А где ради сведок сада?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Радим у задрузи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У сталном радном односу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ко Вас је примио на посао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па ко је примио, није ме могао примити неко, него ме он примио.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, Адам Рендулић, тако реците слободно. Да ли је код Адама Рендулића у то време радио и Милас Јозо? Да Вас подсетим то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате тог човека Милас Јосу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је Милас Јозо био у Ловасу у то време?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Радио је у канцеларији, а шта је сад он радио тамо, не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не знате, а јесте давали неку изјаву Ви у ово време, критично, обухваћено оптужницом и ово што Вас судија пита данас и тужилац и сви што Вас питамо, јел сте давали неку изјаву у вези састава кризног штаба у вези Вашег брата у вези тог Јоза, шта је Јозо Милас у селу и тако даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где изјаву, коме, какву?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па ја питам прво да ли је, а показашу изјаву, судија, ја идем по поступку само и никако другачије. То смо и у истрази рашчистили, ево изјаве, ја ћу је прочитати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то у неком судском поступку, шта?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У полицији он је рекао да је давао изјаву, ја питам да ли је давао изјаву, сад ме терате да оголим питање, питам лепо да ли је давао изјаву и на коју тему је давао изјаву у ово време и коме, да ли је прављена белешка и тако даље, то смо у истрази рашчистили али ја сад питам сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, у ком периоду?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да се вратим поново, у периоду који је обухваћен оптужницом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је давао изјаву?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тачније, 05.11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел у Ловасу?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У полицији у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте испитивани у Ловасу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па у кући овог Боре Кесера, а неко је, не знам сад како се тај човек, ко је био из Вуковара, не знам одакле је, знам није из Ловаса.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јел то старији господин био?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јел се можда зове Ђорђе Ивковић?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам ја сад како се, по имену и презимену.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Можемо ли да му предочимо ову изјаву?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не може, каква је та изјава из полиције.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ма како судија, да видите како интересантна изјава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изјаве из полиције шта је изјављивао?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па зато што је сведок рекао овде да га испитивао Љубан, није Љубан него службеник, чиновник и направио службену белешку и то је доказно средство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то овде, сведок је рекао да је два дана по изласку тамо у задруги испитиван.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, не, ово што је Љубан мене испитивао, мене је Љубан у задруги испитивао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јел прављена белешка онда?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, а сада је прављена белешка?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: У полицији, не, не, у полицији, у милицији сам ја испитиван после.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тада је и прављена белешка?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јел то ова белешка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не можете да предочавате ту неке милицијске белешке и тако даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па немојте судија, много је важно за овај предмет, много је важно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље са питањима.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли дозвољавате да предочим сведоку службену белешку коју је направио овде саслушани сведок Ђорђе Ивковић у својству инспектора СУП-а односно полиције у Ловасу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Речено Вам је да то не можете неке милицијске белешке и тако даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али то је предложено и усвојено као доказ још у истрази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел хоћете да одлучује веће или да се ја свађам и расправљам са Вама, кажем не може.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па немојте, ми нисмо дошли да се расправљамо и да се свађамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, ако ја већ кажем да Вам председник већа не дозвољава Ви и даље идете том линијом да хоћете да изгурате оно Ваше, е сад ако хоћете да одлучи веће, веће ће да одлучи, ја немам трећег начина.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па јел то значи да из истраге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немамо више расправке око тога, не можете да предочавате ту изјаву идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па сведок је рекао да је дао изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: О чему сте дали изјаву? Шта сте причали тада? Ево ја је имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под којим условима сад други пут ово Ваше испитивање у кући Боре Кесер?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То је било, мало било, овај, из страха се причало, овај, јел они су дошли по мене и ајде горе иди јави се у милицију и имаш дати неку изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био само тај човек што Вас је испитивао или још неко?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па било је тамо у овој канцеларији где сам давао, овај, изјаву, био је он само.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесте помињали и онда кризни штаб, састав кризног штаба, наоружавање, Мерчепа .и тако даље.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Шта ја знам шта сам ја рекао онда.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Молим?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Шта ја знам шта сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да нешто из страха је то било.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па јел сте из страха и истражитељима говорили да сте војно лице, хашког трибунала?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Приговор молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како то није могуће предочавати изјаву састављену у полицији без захтева тужиоца у овом поступку тако му није могуће ни постављати питања на главном претресу, као информација или податак могуће је користити у истрази, а на главном

претресу то није дозвољено чак и кад би се радило о изјавама које би узела полиција у овом тренутку и наших органа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја прихватам приговор тужиоца и рекли смо, одлучено је уствари, да не показујем службену белешку, ја говорим о томе да ли је и о чему разговарано тамо. Ово утолико пре што је идентичне изјаве дао три пута пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Дакле сва имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сви подаци из ове службене белешке налазе се у овим изјавама претходним, ја зато и питам да ли је то тачно или није и ништа више. Ево ако не дозвољавате да се утврђује истина ја је одлажем с десне стране. Тада сте рекли у првој изјави, непотписаној, јел и нетачној, како Ви кажете, око занимања, да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво, није непотписана.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер сведок тврди да је потписао и шта имате даље да питате?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја не знам шта сведок тврди, ја гледам овде, сведок може да тврди шта год хоће, то је његова ствар и перцепција и могућност и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идите на питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Идем на питања. И раније а и данас сте рекли, да је непосредно Вама наложио да радите тамо Рајко, Раде, како Ви кажете, Седлар.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А да Вам је, да би чистили улице у околини задруге, рад надгледали Ивица Пољак и Јосип Тркуљ, Туркаљ или Тркуљ, Туркаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосип Туркаљ.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Туркаљ, да ли је то тачно?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта су по националности Ивица Пољак и Јосип Туркаљ?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Хрвати.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли су носили оружје тада?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, неке несагласности има и нормално је, после осамнаест година, ја се не би опсетио много што-шта, а камоли Ви. Човек има других проблема и тако даље. Ви сте такође изјаву дали 2000. године у кривичном предмету К-25, немам никакве примедбе на овај део. У једном тренутку дакле на крају када су Вас питали, Ви сте то и данас рекли, јел, тамо на минском пољу и тако даље, мене то нешто много не дотиче, али има једна констатација коју бих желео да проверим ја, да ли сте баш тако рекли или да ли се сећате тога – «затим је наређено да идемо према селу и дошли смо поново у двориште пољопривредне», када се све завршило ово минско поље и то, погибија тамо, десило се шта се десило, «у двориште пољопривредне задруге где смо добили јести»: Да ли је ово грешка или је то тачно?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То је тачно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи, били сте на минском пољу, повели Вас по оптужници на стрељање и тако даље, а после Вас вратили и прескочили и дали Вам да једете. Да ли сам ја добро разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је и данас поновио сведок, ако нисте чули, да је неки Гане рекао да им се да да једу, Гане из ваљевске јединице да је рекао да се њима да да једу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро. Пошто ове службене белешке не дате, захвалан је сведок јер је мештанин, а ово су све мештани што ћу ја да питам, да ли познаје ове људе. Да ли познајете Милас Јозу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Грчанац Јосипа?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Видић Марина?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Грчанац Марка?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Мађаревић Ива?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Цирба Жељка?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Колић или Којић, можда грешим, Колић Мијо?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Филић Ђука?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Рендулић Адам, то смо рекли?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Кризманић Фрањо?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Бадањак Јосип?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Који су то људи, шта раде у селу, шта су радили у то време?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Шта шта су радили, јел?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта су радили у селу, чиме су били задужени у вези ових догађаја, све то нас интересује, не у пољу шта су радили? Ако знате, ако не знате.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Они су били горе у опћини и у Кризном тамо штабу, шта ја знам где и ми смо били, ја сам био у, на пункту и не знам шта су они, које су они овако функције имали, шта су радили.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, добро. Да ли познајете Мумина Мустафу, претпостављам да то није Хрват, претпостављам, можда и јесте, Мумин Мустафу из Ловаса? Шта је он радио тамо?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам шта је он радио, он је био, живео је тамо у Ловасу, а шта је он радио, то.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не знате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро. Пре овога рата Ви нисте радили у задрузи, ако сам добро разумео?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: После ових догађаја. Да ли познајете Римар Мирослава?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Познам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је он по струци и где је радио?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Он је умро сада, а био је агроном.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Агроном, где је радио?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, он је имао у Вуковару своју приватну неку.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је у задрузи радио једно време и када?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То не знам, он је за време, овај, оно када сам ја изашао из села, онда је он после радио у задрузи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли познајете Сомборац Влада?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Балић Љубицу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Балић Љубицу?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Брајковић Фрању?

- Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Кесер Мирка?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Божић Бранка?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Балић Жозефина, ако добро.
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Воркапић Даница?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Мађаревић Невенка?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Туркаљ Јоја?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пемпер Мирко?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је био Пемпер Мирко?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Он је у задрузи био у рачуноводству радио.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У рачуноводству? Рудић Златица?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Кризманић Иво?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је то Ваш неки рођак?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али, фамилија, како бих рекли?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, није, није.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја се извињавам. То Црногорци имају племе па су сви по једном презимену и тако, па сам претпоставио ништа више. Антулић Паво, Антоловић, пардон?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Паво. Да ли ови што сам побројао, шта су по националности, да ли су сви Хрвати, да скратим?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисам баш пазио добро, ја мислим да јесу.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли су они радили у задрузи и у које време?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, има који су.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ко их је запослио у задрузи?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам ја сада ко је. Има који су радили, али има ту.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Који су касније примљени?
Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ко их је примио у задругу и у које време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате та сазнања?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако има.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Немам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли их је Адам Рендулић примио можда?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам ја ко је њих примио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи радили у овом периоду који је нама битан 10. октобар до половине новембра 1991. године?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, сада не знам да ли су сви радили.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хајде, рецимо, само ово двоје, шеф рачуноводства тај главни тамо за финансије и шеф за пољопривреду, за рад на терену и за организацију и тако даље. Ко је био од ових људи ако јесте, ко је?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, Пемпер је био шеф рачуноводства.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да, а Римар?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Римар он је био агроном, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је то у овом периоду када су ова дешавања, када је био напад, па после или?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, после када је напад био па после, после када сам ја изашао из села, онда је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи када?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ја сам изашао 24.12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 24.12.?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после тога су ови људи радили?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли и данас раде тамо ти људи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не раде.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Молим?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, не раде, Пемпер је умро, а ове.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Римар, рецимо, технички директор је био, главни за производњу. Да ли ради и данас или не?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, умро је он.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А он је умро.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: И Пемпер је умро и Римар.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја се извињавам. И око неких само несагласности ја исцрпљујем питања. Само једно подпитање, Ви сте служили редовну војску, да ли је тако?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је ово грешка или није да сте у Ваљеву служили војску?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, то је тачно. Ја морам око неких контрадикторности, само две, три ствари и завршавам ту, ако ми дозволите, дакле, Ви сте данас ничим изазвани, што се каже, дакле није Вам нико постављао питање, дали изјаву да је ножем витлао тамо и боо овога Тому Златка неки Коста. То сте данас рекли и то први пут. А када Вам је судија предочила Ваше изјаве у истрази, а и нешто раније пред овим истражитељем, онда сте се сетили да је реч о Петронију, да је убадао људе. Е сада Вас ја питам, шта је тачно? Или сте ово прво погрешили, ово се нисте сетили или сте погрешили, а прошло је доста времена, па ја дозвољавам, хвала Богу, живи људи, не могу да се сете, греше и тако даље. Само да то разјаснимо. Ако је судији јасно, ја нећу ништа, нећу да инсистирам, али чини ми се да сте га и Ви судија питали на ту тему и ако је он објаснио, онда не инсистирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и један и други убадали или само један или се Ви сада сећате, не сећате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Баш, мислим да је Петроније убадао, мислим, нисам, овај.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисте сигурни? Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте иначе први пут рекли истражитељима.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, зато сам и питао да ли је то најближе сећању и тако даље. Али ни истражитељима, ни у Вуковару, ни у истрази, већ данас први пут и само Ви, ниједан од саслушаних сведока, оштећених, до сада није поменуо да је Љубан Деветак дошао и покупио новац.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, није он покупио новац.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако сте рекли данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте данас тако баш, ја сам обратила пажњу и помињали сте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Онда реците, одакле Вам то сазнање данас после осамнаест година?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је Љубан покупио новац ту када сте били у дворишту задруге.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је то ипак Адам шапутао нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Одакле, ја да га подсетим само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ми реците у вези тог сакупљања новца, то сте данас поменули.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То нико није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам чула.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, ја сам, нисам ја рекао, овај да је Златко Божић покупио новац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али сте пре тога рекли да је Љубан Деветак по његовом налогу је скупљан новац.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тако било?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али, можете ли да објасните, што нисте то истражитељима рекли, што нисте рекли у суду у Вуковару, што нисте у истрази рекли, него тек данас и како тумачите то да нико до сада од сведока оштећених није то рекао, а саслушани су у истрази, а богами овде и на главном претресу, који су исту муку мучили заједно са Вама те ноћи и на тој клупи били и тако даље?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ја не знам, ја само знам да је било «купите». Нисам ја сада, да сам ја имао неки новац да ја сада пуно новаца да је мени, него да није било то, не би, само.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, да ли Вас нису питали до сада то, а није Вас ни овде нико питао, па сте рекли. Да ли Вас нису питали ови истражитељи па нисте рекли око новца или?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нису питали.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нису питали? А и данас Вас није питао нико па сте рекли? Биће да ипак Адам има нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, завршите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Извините, извините, ево завршавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је стварно безобразлук.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Завршавам, завршавам, ево, дефинитивно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да питамо и друге сведоке, да ли их је неко звао телефоном, шта се то дешава или такве ствари?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете то да кренемо у та испитивања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, завршите са питањима.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Завршавам, ево, па не могу прекор да издржим.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Адвокат Игор Олујић, бранилац Милана Радојчића. Добар дан, господине Кризманићу. Ја бих Вам поставио једно питање везано за ову изјаву коју сте давали тужиоцима Хашког трибунала 1996. године. Кажете да сте ту изјаву потписали.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је текст који сте потписали био на енглеском или на хрватском језику?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: На енглеском.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: На енглеском?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А Вама је прочитана и преведена та изјава пре него што сте је прочитали?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: У исказу који сте дали, тај исказ пред тужиоцима Хашког трибунала, сте рекли да је надлежан за издавање дозволе за кретање по селу био Саво, овде се спомиње Павло Клисурећ?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Шта је господин Клисурећ по националности?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, матер му је Хрватица, а отац му је Србин.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А да ли знате, да ли је господин Клисурећ носио ту белу траку?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То, ја га нисам виђао, мислим по селу да се кретао, него је или је био у кафићу тамо или је био у опћини у канцеларији.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли сте виђали да носи белу траку?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А; господин Шимун Пејић који Вас је наоружан пратио приликом овог несрећног догађаја када сте скупљали лешеве, да ли је он носио белу траку?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Шта је он био по националности, то сте рекли?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Хрват, Хрват.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли сте виђали Владу Сомборца, Фрању Жадња и Мију Клисурећа тих дана по селу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли су они били наоружани?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли су носили униформе?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли су носили беле траке?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Шта су они по националности, можда свако појединачно, Владо Сомборац?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Хрват.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Фрањо Жадањ?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Он је, не знам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ако можете да се сетите, није од пресудног значаја?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Или је Мађар или је, не знам сада шта је.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А Мијо?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Мијо Клисурећ, он је.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Пола-пола?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Пола-пола.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: У данашњем исказу сте рекли да Вам је Иван Краљевић рекао да требате имати белу траку. У исказу који сте дали пред тужиоцима Хашког трибунала сте рекли да Вам је Ваша рођака Јелена Тома рекла да ставите белу траку, а у поступку пред хрватским правосудним органима сте рекли да су Вам мајка и сестра рекле да ставите белу траку. Да ли можете да се сетите?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ми смо били у дворишту код сестричине.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: И неко од њих Вам је рекао тамо?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Данас сте рекли да је Милан Радојчић командир територијалне одбране. То до сада у ова три исказа која сте давали, никада нисте рекли. Можете ли нам рећи, одакле Вам сазнање да је он био командир територијалне одбране, ко Вам је рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред истражитељима сте рекли да је био командант сеоске цивилне заштите.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: То није територијална одбрана. Да ли Вам је то неко рекао да је он био, одакле Вам сазнање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то исто за Вас територијална одбрана, цивилна заштита или како?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, сада ја не знам, овај, јел то, ја мислим да нема никакве разлике то.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А одакле Вам сазнање то, ко Вам је то рекао? Да ли Вам је то рекао неко од ових дечки, људи који су причали, да ли Вам је рекао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, то се чуло у причи овако, нисам ја сада чуо од некога, од.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А када се то причало? Да ли сте нашли неке документе, зато што је, да ли познајете Берислава Филића?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Берислав Филић је у свом исказу у истрази овде рекао да је касније када је извршена мирна реинтеграција Источне

Славоније у састав Републике Хрватске, да су пронађени неки документи где је писало да је Милан. Да ли сте видели Ви те документе?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Значи, Ви сазнање о томе да је Милан Радојчић био командир територијалне одбране и те цивилне заштите или већ чега, имате од, из приче?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Никада Вам он није рекао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ударац овај несрећни, за који сте данас рекли да Вам је задао Милан Радојчић, њега нисте спомињали пред хрватским судом.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, нисам ја тамо, они су питали само пар.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли сте имали неку последицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, сачекајте да човек доврши. Шта је тамо било, питали само пар?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Оно, поставе питање, ја одговорим. После још по које питање постави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кратко испитивање траје?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли сте имали неку последицу од тог ударца, прелом неки, да ли сте пали?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Сада бих се вратио опет на овај Ваш исказ који сте дали Хашком трибуналу. Рекли сте у том исказу да сте 10.10., на дан напада, дошли кући у 6 ујутру са пријатељима и рођацима. Да ли је то тачно?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ја ћу Вам цитирати сада тај део, «у четвртак 10. октобра 1991. године стигао сам кући око 6 сати ујутру. Са мном су били неки рођаци и пријатељи»:

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: У 6 сати ујутру?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: 10.-ог?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: 10.-ог ујутру.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: У 6 сати ујутру сам ја из подрума дошао код маме и сестре у подрум.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ви сте прешли из подрума у подрум?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А који су рођаци и пријатељи били са Вама?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Био ми је брат и од сестричине муж, Томо Сабљак и Ивица Краљевић.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А када сте, да ли сте давали, Ви сте рекли да сте давали страже.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: У тој, сеоске страже.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Када сте последњи пут давали стражу Ви лично пре напада?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја лично? Е то не могу точно рећи сада, колико дана пре тога.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А није било те ноћи случајно?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Кажете да сте се два дана скривали са, ако се не варам у питању су Миле Краљевић и Мирко Кризманић.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Онда се варам. Са ким сте се, два дана сте, кажете, били сакривени.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Миле Кризманић и Мирко Краљевић.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Е, извините, лапсус. Да ли је неко од вас био наоружан?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, брат ми је имао пиштољ, а Мирко Краљевић он је имао ловачку пушку.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: И када сте се, где сте се скривали, да ли је то по селу било, по ободима села?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је неко користио то оружје?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Још једна ствар ме само интересује. Рекли сте да је, да ли је пре 10.10. да ли је гранатирано, бомбардовано, гранатирано село?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Пре напада?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Јесте.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је погођена црква пре?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је погођен још неки објекат у селу пре?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, била је погођена и задруга и кућа преко Краљевићева и.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: То је било све пре напада?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не, не говоримо о дану, на дан напада, него пар дана пре тога.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, пар дана пре тога је погођена Марка Бекћевића, овога Тадије Бекћевића кућа.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро, и црква?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: И црква, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана када је био напад, да ли имате сазнање, да је нешто погођено, нека кућа од гранате, од тог напада, тог дана тог 10.10.1991. године, за који Ви овде тврдите да је био четвртак и тако даље? Да ли имате сазнања гранатирањем шта је то погођено у Ловасу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, погођена је Милана Латаса кућа и ту је он погинуо, црква је гађана, гађане су куће горе, Видићеве, Видићева кућа, шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који део Ловаса је највише оштећен у том гранатирању?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Брдо, то што ми кажемо, не знам сада како се зове улица, како се звала улица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се тај део Ловаса зове Жабар?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које претежно становништво је насељено у том делу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Хрвати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је неко још страдао и погођен током напада, сем тог Милана Латаса?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да је неко погинуо, није од гранате неке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је нека жена повређена, да ли сте чули?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, та Марија Видић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте да је повређена када је граната погодила ту њену кућу, двориште или већ шта?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Само још једно питање. У овом исказу сте рекли, сада говорим о исказу који сте дали тужиоцима Хашког трибунала, да су вођени преговори са ЈНА, да је била расправа око тога хоће ли се оружје предати и на крају сте рекли да је донета одлука да се оружје не преда. Да ли је то тачно?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја колико сам, овај, по причи тој, то је било, овај.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ако могу да Вам цитирам – «чуо сам да су представници ЈНА захтевали да предамо сво оружје које имамо у селу. После дужег већања, одлучено је да се оружје ипак не преда».

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам ја то, зашто сам тако дао.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: То је Ваш исказ, у том смислу.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да сам ја дао такав исказ, не знам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Немам, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, изволите.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ја немам питања везано за Димитријевића, али пошто мењам колегу Плановјевића, поставио бих пар питања везано за окривљеног Петронија Стевановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Господине Кризманићу, да ли сте Ви лично видели, с обзиром на ово данас што сте причали, лично видели да је Петроније или Коста да су уболи неког човека ножем, више њих и слично?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Како не бих видео када је крај мене човек био.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Али, да ли сте сигурни да је то био Петроније или Коста, у овом тренутку, сада када размишљате о томе?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Сада, то и нисам баш сто-посто сигуран, али Петроније је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је то човек убоден ножем што је крај Вас седео?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Тома Златко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Реците ми, одакле Вама та имена, сада Петроније, Коста или било који други, мислим, да ли то, по чему знате да су то баш та лица?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, када у селу чујеш од овога, чујеш по причама. Нисам ја имао, овај.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Не, ја хоћу, питам Вас, да ли сте Ви у том тренутку када сте то видели, знали да је то баш то лице или сте касније чули да се зове тако или овако или?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Чујеш касније, сам чуо да се он зове тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када то кажете касније, да ли сте чули, појасните, да ли сте тих дана када се то дешавало, имали сазнања да се неко лице зове Петроније, онај Коста, овај Никола?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, то смо касније чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када касније?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Сутрадан смо чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан?

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ви сте данас гледали слике овде, нисте препознали ни једно од оних лица.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не могу, овај.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећате сада како су изгледала та лица, мислим на ову двојицу, Косту и Петронија?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, не знам, да ли би их препознао, не знам да ли би их препознао.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: А реците ми, поменули сте тамо да је једно лице које сте Ви означили као Петроније, претило неком малом секиром?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, то када смо дошли са поља.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је то исто то лице убадало или је?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Сећате се тог лица које је претило том малом секиром?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Он је онда био, не знам, не бих се сада могао баш.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Адвокат Јасмина Живић, бранилац Перић Дарка. Господине Кризманићу, и у истрази и данас на претресу сте рекли да су Вас војници из Ваљева чували пред минско поље. Да ли можете да кажете, како су ти војници изгледали, односно, какве су униформе имали, ако се сећате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ причао, светлије, маскирну, светлију маскирну.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли су то исти војници који су кренули на минско поље са Вама?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Који су нас чували, ти су.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Ти који су Вас чували, да ли су то исти војници?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Рекли сте данас да сте видели човека који се бацио на мину. То сте рекли и у истрази. Колико сте били удаљени од њега, да ли можете да се сетите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то није причао раније. Баш се изјашњавао раније да он не зна ни да ли се бацио, да ли је гурнут и тако даље и тако даље.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Пред истражним судијом је, судија, рекао категорично да је видео човека да се бацио, на питање истражног судије, на мину и да се тај човек зове Краљевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али у овим ранијим изјавама истражитељима је рекао да он то није видео.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Кажите ми, данас на претресу, да ли остајете при томе што сте рекли код истражног судије, да сте видели човека када се бацио на мину?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисам видео да се бацио, а.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: А зашто сте онда тада то изјавили?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Зашто сам изјавио?

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли сте чули од некога да се бацио?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То сам чуо да се бацио.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Колико сте Ви били удаљени од њега?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, десетак, не знам, можда једно, шест, седам, осам ваљда.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Колико је то у метрима, можете ли прецизно да кажете?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Десет, петнаест, десет, дванаест метара.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Колико сте тада у том тренутку били удаљени од првог војника?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам, војници су били иза леђа нама.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли сте могли да их видите, да ли сте се окретали?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли сте Ви после минског поља, Ви лично, вршили утовар мртвих?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Данас сте изјавили после минског поља да Вам је Гане из Ваљева обезбедио оброк, односно да се постарао да добијете храну, као и да се постави стража да нико не улази тамо где сте се налазили. Да ли је то тачно?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Који је разлог постављања те страже? Да ли је постојао неки посебан разлог?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Зато што су, да нас неко не дира, више тамо у задрузи док смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко хтео, да ли је неко долазио да вас ту дира?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, био је, онако, нападали су, шта ја знам, хтели су нас тамо, овај.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: А ко вас је нападао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, оно касније, када сам, овај, по причи, да је био Петроније и још један, како се овај звао, други.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: То само из приче знате касније?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала, Бранко Лукић, адвокат. Добар дан, господине Кризманићу.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Добар дан.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ја ћу имати само неколико уских области да покушамо да нам помогнете да ми разумемо боље. Данас сте говорили о, прво ћемо о униформама. Дакле, говорили сте о.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само гласније, не чујемо Вас.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Говорили сте о тамно-зеленој и о светло-зеленој маскирној униформи.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: И рекли сте да су ови људи који су вас чували и кренули са вама на минско поље, виноград. Да ли су они били у светлијој или у тамнијој униформи, да ли се сећате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Светлијој, светлијој.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Они су били у светлијој? Хвала. Да ли сећате, да ли је било више тих када сте се кретали према минском пољу, да ли је било више тих у светлијој или у тамнијој униформи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисам приметио.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: У реду. Ја бих молио само ако можемо сведоку једну фотографију да покажемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, сачекајте.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је ово?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: То је фотографија једне од војних шара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може то да се предочава, какве војне шаре?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Униформа. Ја бих показао једну униформу, такође, наравно, без опреме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок се изјашњава маскирне униформе, једне светлије, једне тамније, зелене и шта сада.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добро, да Вас питам, да ли је једна од тих униформи, да ли се Ви сећате, имала на себи прскане елементе, дакле, да је била као да је прскана?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Не сећате се, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао да се не сећа, него да не, да ли то значи није?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Није била.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Људи који су вас чували ту вече пред одлазак на минско поље, да ли сте их раније виђали у Ловасу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Не? Да ли се сећате, шта су на главама имали ови у светлијим, а шта на главама ови у тамнијим униформама, ако се сећате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не могу се сетити.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала. Да ли сте Ви у колони тај дан видели људе у СМБ униформама старим ЈНА?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам сада, то сам већ заборавио у каквој је.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Уколико се сећате, само нам реците, чега се сећате.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисам ни могао видети то је онако.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ако се не сећате, не сећате се, идемо даље.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да кажем, не сећам се.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добро, хвала. Да ли сте приметили током кретања те колоне, да ли је било људи у униформама који су се кретали уздуж те колоне, дакле, кретали су се уз колону, нису ишли у строју, дакле, напред, назад? Да ли се сећате тога?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не сећам се.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добро. Команде у тој колони, да ли се сећате, да ли су долазиле одзада, из средине, или са чела колоне?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, то се викало са свих страна.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Дакле, не можете да прецизирате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добро. И само бих још Вас питао за овог Краљевића, за кога сте чули да се бацио на мину. Да ли сте то чули одмах ту на минском пољу, да ли се то одмах ту коментарисало?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Није се ту могло коментарисати, није нам било до ничега.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добро, хвала Вам. А да Вас питам још, пошто спомињете Ваљевце, када сте Ви чули да су Ваљевци у селу Ловасу, у месту Ловасу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Чули смо, чуо сам ја онај, онај дан када смо се вратили са минског поља.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: И од кога сте то чули, да ли се сећате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, тај дан је дошао међу нас унутра и рекао нам да овај, да нас не сме нико дирати и да је он из Ваљева и да нема проблема, да нас неће нико дирати.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добро, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље питања.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја бих молила господина Кризманића да ми каже, да ли је он ловац?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је у селу Ловас постојала ловачка нека дружина?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте, добро. Да ли можете да ми кажете, да ли знате колико је бројала та, ако знате, колико је људи било учлањено?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не знате, добро. Претпостављам да су ти ловци били наоружани. Да ли Ви то знате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, не може бити ловац ако није наоружан.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Изволите.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не може бити ловац ако нема оружја.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, ја Вас питам, да ли сте Ви видели да ли су они били наоружани?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, били су наоружани.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Какво су оружје имали?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, имали су ловачке пушке и карабине.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И карабине?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала Вам. Да ли знате можда отприлике, колико је тог наоружања било у селу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не знате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. На питање председника већа, данас сте објаснили да пре освајања није било припадника Збора народне гарде у селу Ловас. И наставили сте реченицу, «то што је било у селу, су дечки из нашег села».

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Да ли су ти дечки из Вашег села можда припадници Збора народне гарде, сграначки опредељени или на било који начин тако укључени у та дешавања, да ли је то Вама лично познато?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, ја нисам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Шта не, није Вам познато или није ово што ја кажем?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Овај, они тамо што су били, они су сељани били, јер ко био у ХДЗ-у, јер ко био овде, ја не знам, ја немам увида у то.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Значи, Вама није познато да ли је неко политичко опредељење или већ војно имају, да тако кажем, али су били мештани.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И они су стражарили?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли можете да ми кажете, како су они били наоружани, ти дечки Ваши како кажете из села? Шта су од оружја имали?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, неки су са својим новцем куповали пушке, а неки је имао ловачко оружје.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, а то што су куповали да ли можда знате, шта су куповали, какав тип оружја, врсту оружја?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, шта ја знам какво.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Видим, знате карабин тај, знате ту ловачку пушку.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, аутоматске пушке, аутоматска пушка.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Аутоматске пушке, хвала. Сада бих Вас замолила да ми кажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи били тог дана када је био напад у месту Ловас?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они били?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам, они су се, они су пошли овамо према Илоку, пошли су, јер ти дечки који су, пошли су из села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они то бежали из села тог дана или су раније отишли из села?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја бих рекла, рецимо, кренули у сусрет нападачима.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, не, према Илоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су то они отишли према Илоку?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, они су отишли, па не знам, првих пар дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пар дана пре овог напада?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они знали да ће бити напад или како?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Госпођо председнице, бојим се да проширујемо ово моје питање због тога што је оно било потпуно јасно и гласно, Ваше питање упућено сведоку, током претреса, које је гласило, овај, да ли је било тог дана или дан пре напада на Ловас припадника Збора народне гарде у селу. Онда је сведок одговорио – припадника Збора народне гарде није било, то су наши дечки из села. Ја просто питам, значи, тај дан, који су то наши дечки. Сада одједаред одосмо да су отишли два дана пре тога, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али пошто сте Ви већ инсистирали да се то појашњава, онда да појаснимо до краја.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Па, који су то онда наши дечки били судија, на Ваше питање дат је одговор – наши дечки тог дана пре напада на Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам, када сам поставила питање, јесу ли били припадници Збора народне гарде у селу, мислила сам на неко веће организовано присуство војске и Збора народне гарде, припадника Збора народне гарде.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Па, то нисте појаснили. А ја сада питам онда, хајде, ако је било мањих организованих јединица Збора народне гарде, да ли их је било у месту Ловас, непосредно пре напада на њега?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Непосредно, оно одмах није било.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Али били су ти дечки чија опредељења не знате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, из села дечки.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Из села, али не знате њихова опредељења?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Они нису били ни обучени, ни ништа.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала, само толико. Ја бих Вас такође молила да ми поново одговорите, а госпођа судија ће да ме

прекине ако инсистирам на нечему што је већ разјашњено. Да ли сте Ви добошара који је звао да се дође тамо у задругу непосредно пре трагичног догађаја лично, непосредно видели и чули?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Када, рекли сте, мама Вам је рекла када сте дошли кући, радили сте у задрузи, цитирам Вас, дошли кући и мама Вам је рекла да идете горе. Значи, ја Вас питам, да ли сте га Ви видели и чули шта је говорио и какву је наредбу тамо читао или већ шта је читао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате тога, да ли сте чули, видели добошара или је то било неко касније сазнање?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ја, овај, немам, то се данас добовало и то је и сада, јер то је до четири сата, до пола четири се радило, овај.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте га Ви, господине Кризманићу, само чули и видели лично, добошара?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја мислим да нисам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Мислите да нисте? Добро. Онда сва она питања госпођо председнице, која су постављена од стране пуномоћника, а везана за, на пример, да ли је позиван српски народ, а господин Кризманић одговара, да, добошар је то нагласио, па онда, не зна да ли је звао и Србе, на то питање исто, па не зна шта је конкретно говорио, јер му је све мама рекла, молила бих онда да сви они одговори који су били упућени од стране пуномоћника, ако је сведок појаснио, сада дефинитивно елиминишемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ће једнога дана веће да цени.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Пошто, или да поставимо конкретна питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, сада би могли око тога теорије да правимо. Веће ће једног дана имати у виду и ко је када шта изјавио, на који начин, да не губимо сада време око тога.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Слажем се, само бих онда молила да нам сведок одговори, ако може, да ли је добошар појашњавао, наглашавао ко треба да дође у задругу, да ли је добошар позивао тачно одређене људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, сада је сведок рекао да није сигуран да је чуо, чему Ви сада идете даље у та питања, да буде више транскрипта?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не, таман посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада је рекао на Ваше питање, није, Ви сада га питате шта је добошар рекао.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ако сам изоставила нешто, судија, хвала, можда ћу касније, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ја само пар питања. Колико се мени чини, сведок је рекао да су се они пар пута шетали по том минском пољу. Па је онда рекао да је отишао тамо, па су се вратили. Да ли то значи да су они лицем били окренути према војницима? Он је рекао да су отишли до краја детелине, па да су се вратили. То нико, ни у истражном поступку ни у Хашком трибуналу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тачно, сада ако хоћете побројаћу Вам десет сведока.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Сада ме само интересује, када је експлодирала мина, када су ишли, ка силосима или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је то данас исто описао, да су ишли прво по ширини детелине, стигли до кукуруза, окренули се, а онда ишли према «Борово» фабрици, прешли педесет, шездесет метара, и тада је експлодирала мина.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Да ли су лицем били окренути према војницима који су били иза њих у првом тренутку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте ишли према кукурузу, да ли сте били окренути леђима или лицем? Шта би то значило, иду натрашке, како, не разумем?

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Он је, колико сам ја њега разумео, ја зато и питам. Он је рекао да су ушли у минско поље, да су се ухватили и отишли све до краја минског поља. Онда им је неко наредио да се окрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И да иду горе.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: И сада ја питам, када су се окренули и када су почели да се враћају, да ли су тада били лицем окренути према војницима који су, наводно, у првом моменту били иза њих? Јер то поље иде овако, колико ја знам, уздуж, лево је пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се, значи, када сте стигли до тог кукуруза, па се враћате сада, да ли сте видели и били лицем окренути према војницима?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ми када смо ишли горе.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Добро, ето горе, хајде.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појасните мало, помињали сте прво кретање према кукурузу, а потом кретање према «Борово» фабрици.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После кретања, када стижете до кукуруза и прешли детелину по ширини, да ли сте Ви лицем окрећете и видите ове војнике?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, него су они рекли да се само, да се овај, да се вратимо, да се само повучемо доле до цесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да дођете до цесте?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То долажење до цесте подразумева да сте били лицем окренути према њима?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него како, идете натрашке, не разумем Вас?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Није натрашке, него, ми, овај, на левом крилу, ми када смо дошли горе, онда су они иза нас били, ми смо се окретали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте се окренули, улево, удесно?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Улево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улево?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И идете према асфалтном путу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Према цести, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како идете према цести, у том моменту значи корачате према асфалту лицем, да ли видите те војнике?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како их не видите?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Зато што су они иза нас и они како су ишли овамо, тако су они иза нас. А горе, горе је било овај, горе се, овај, горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они иду иза Вас тамо?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли видите неке друге војнике који стоје на асфалту горе?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То нисмо видели, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ја постављам следеће питање. Да ли то значи да ако су они већ дошли до краја минског поља, заједно са војницима иза и да ли се заједно сви окрећу и враћају, фактички, према том путу? Значи, да ли војници пролазе кроз минско поље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли разумете питање? Да ли су они све време ишли за Вама, да ли сте Ви то видели или евентуално чули ако сте окренути њима леђима, па чули да они иду иза Вас?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Они су ишли за нама, сада не знам колико је, колико су, овај, када смо се ми окренули према «Борову».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам колико су они били иза нас, овај, оно удаљени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате колико су били удаљени?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, колико њих је било иза Вас?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам ја то, нисам видео, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли уопште Ви, како онда знате да иду иза Вас? Нисте видели, не знате који је број, како знате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, викали су, викали су да се фурају ноге и да се не окреће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујете гласове?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да, да се не заустављамо и да пазе на онога горе који је задњи био до кукуруза да не побегне и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, по гласовима Ви закључујете да су они ту негде иза Вас?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ја схватам да је прво кретање било према «Борову».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не схватате, његов исказ је другачији.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ја сам схватио, значи, он је чуо да се извесни мештанин бацио на том минском пољу. Касније чујем да је наводно приликом, да је дошло до још једне експлозије. Када је дошло до те друге експлозије?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: До друге експлозије је дошло када смо вукли ове рањене.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Да ли је тада неко настрадао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ко?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Стјепан Пеулић.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Како Ви, сведок је рекао да су се бацили када је почело оно прва експлозија, пуцање и тако даље, он се бацио и чује одједном неко војно лице да стоји на путу и тако даље. Како је он препознао да се ради о мајору?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Зато што је он рекао, он је рекао.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Он је рекао «ја сам мајор»?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели неке чиновне или?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, нисам могао видети чиновне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте знали да је то мајор?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, када је он викао шта раде и он се представио као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта он каже, «ја сам мајор» или, одакле Вама сазнање да је то мајор? Да ли Ви уопште видите ту ситуацију или сте то нешто касније чули да је наишао неки?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Није касније, него баш сам, војник је остао тај који нам је показивао како ће разминирати то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, како знате да је то мајор, тај, то војно лице, како знате Ви да је мајор? Има разних виших чинова, можда је био генерал баш.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, не, ја сам чуо од, мислим оно из приче, да је мајор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко је ту причао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље, само мало сачекајте. Оптужени, изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, мене се не дотиче, морам да кажем. Али имате у списима ово, можда је ово питање јако важно да се разјасни, да користимо ову технику ако може да покаже овај правац кретања, ако Ви то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто то?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зато што је скица у предмету и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На коју околност?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: На ову околност што је колега питао. Ја мислим да је остало то нејасно, да ли је лицем окренут или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то приказујете ту скицу, то је мапа Ловаса.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, јесте, али то је у списима, минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве везе има, то није минско поље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесте, јесте, имате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оставите то.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко суда питања, добар дан, господине Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан и сведоку, наравно. Па, најпре бих молио да ми објасни, где је становао, ја не могу никако да препознам, овај, сведока, односно породицу.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, доле у Долу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У којем делу Дола?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, на тој цести.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Крај цесте кућа.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ту где су Цвитановићи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Отац Томо, да ли је тако?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Које годиште је отац Томо?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: 1929.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко суда питања, господине Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Просто питам због.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не обраћајте се директно сведоку, него преко председника већа.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сведок је рекао да се у Бежанији крио једно два дана, или како сам добро запамтио, па када си дошао кући, који је дан био, да ли се сећаш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо све слушали. Да ли хоћете сада да понављамо?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, битно је питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да понављамо то све?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не ради се о понављању. Није речено којег дана је дошао у своју кућу, ето. Мени је битно да то питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, сведок нека каже, када дође својој кући.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Суботу, недељу, понедељак, у четвртак је био напад, четвртком, да те подсетим, ето, помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате у сећању, када сте кући дошли?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, баш не сећам се дана којег, мислим, дан који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи остаје оно, након два дана, отприлике тако значи, добро. Овај, када идеш у центар села, да ли је тако, мораш да идеш узбрдо уз централу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не обраћајте се директно сведоку, него преко мене.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Извињавам се госпођо председнице, нећу ништа безобразно да га питам. Када иде у село, сведок иде уз централу, у центар. Након доласка кући, рече два дана, да ли је могуће да је могао проћи у село, а да није запазио војничку рампу, код те задње куће из твог шурићка тога?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ту није била рампа када сам ја из Бежаније ишао доле, није рампа била ту.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Други дан када си ишао у село, да ли је била рампа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили уопште те неке војне, тенкове или уопште?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То је било мени пред кућом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тенк?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред Вашом кућом?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како када је, осим тенкова, да ли је било војника, војника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате Ви сазнање да ли је било војске ЈНА? Ви сте већ рекли да нису, суд има у списима неспорне податке да јесте било и да су дошли и када су дошли, мислим, да не губимо време сада са сведоком.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Категорички човек тврди данас да није било војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По његовим неким сазнањима.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Осим 17.-ог шарених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По његовим неким сазнањима, зашто.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, добро. Занима ме, овај, у којем то кафићу је он чекао, био Саво Клисурић и издавао дозволе за кретање?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Овога, у центру.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када је тај кафић почео да ради?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Пре рата.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, после 10.-ог, када је почео да ради?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам када је почео да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А те дозволе за кретање, ту по селу, коме сте Ви то морали да показујете? То кроз село није могло да се креће без дозволе?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, морало је, али морао сам јер је била рампа, касније је била рампа код улаза у село, да си морао то имати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ту кроз село, да ли сте морали неком те дозволе да показујете када идете кроз село, па Вам треба дозвола?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, морали смо имати то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме показујете?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ако тражи да имаш, морао си имати папир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко Вам то тражи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ови у униформи ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, који су то у униформи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, мене није нико, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зауостављао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Зауостављао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви ишли, без дозволе?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, имао сам дозволу, али није нико гражио овако, једино када идем, када идемо, излазимо из села, па морамо проћи, овај, нешто радити, па онда морамо проћи, показати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: После минског поља, када је сведок почео да ради у задрузи и шта је почео да ради?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Прво смо купили, купили оно жито горе на економији, из силоса што је цурило.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Да ли је сведок учествовао у градњи чардака баш ту код силоса?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када је онда бран тај кукуруз о којем се толико овде у судници прича?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја нисам брао кукуруз.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је задруга имала комбајне за брање кукуруза?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам, ја нисам брао, а ја не знам када је бран кукуруз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате неких даљих питања која се односе конкретно на оптужницу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како сведок зна да је Римар после његовог одласка из села почео да ради у задрузи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, да?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да је Римар почео да ради у задрузи после његовог одласка из села, да ли је неко јавио телефоном или како?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, то нисам, овај, ја не знам да ли сам ја дао, ја сам то чуо када сам се вратио овде да је Римар радио, када сам се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се вратили у Хрватску?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Римар да би ишао у село, да ли мора проћи поред твоје куће?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И никада га ниси до 25.-ог док ниси отишао из села, видео да иде на посао ујутру?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисам ни имао, овај, нисам га видео.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Онда и ти ниси радио уопште у задрузи.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, јесам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поставите сада питања, сада, тачно, није тачно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хоћу само дочарати колико истину говори сведок, ништа друго, иначе, заболе ме. Реци ми, када си почео радити после рата, после реинтеграције у задрузи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Две тисуће.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Две тисуће.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Две тисуће и које?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Две тисуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 2000. године. Шта је то битно за предмет оптужбе?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ради следећег питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли нешто везано за предмет оптужбе?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имам, имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајдете на та питања.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А пре тога, јеси радио сезонски?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Уопште ниси?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ништа?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ни у брању, ни?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Битно је, госпођо судија, јер после када се запослио, давао је први свој исказ пред органима Републике Србије, као и данас. Па, наравно да му је директор дао упутства како ће да сведочи и да измишља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то су Ваше примедбе на његов исказ.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, то је, имам још примедби. Ако сам добро прочитао у неким ранијим исказима си рекао да си првог понедељка после 10.-ог, да сам те ја саслушавао, да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, тако је изјавио, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Испада, то је 14.-ти.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тврдим да је то ортодоксна измишљотина, јер 14.-ти је био први радни дан у Србији када сам ја могао после

колегијума отићи да затворим све потребе задруге, а не да испитујем неког минорног човека у селу Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ту стављате примедбу на његов исказ. Да ли имате још питања?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имам још једну примедбу, овај, сведок је изјавио да сам ја наредио скупљање тих пара овоме Златку, покојни је Златко, јел тако, Божић?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам тог момка нажалост ни познавао, лаже то, дао сам шајкачу Кресојевић Илији и он је скупљао новац.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, Златко Божић је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ваљда ја знам коме сам дао задатак да скупља новац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би са тим новцем?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, новаца није ни било. Само је он заборавио да није било новаца. Види, овај, јеси ти био у дворишту пре него што се кретало на минско поље или си био на улици већ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте сведок шта је причао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када сте излазили из дворишта, да ли сте ишли кроз ону велику капију широм отворену или кроз малу капију?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То не сећам се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не прихваташ да сте излазили кроз малу капију?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли знаш да је Јосип Лукетић исто био на минском пољу доле из Дола?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Знаш да сам његовог сина издвојио?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То не знаш? Добро. Знаш ли да је пуковник Ловрић био на минском пољу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био тај пуковник?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли ти је овај Фрањо Кризманић рођени стриц?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, него?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Стричевић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Стричевић? Да ли сте у добрим односима?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ни са ким у селу нисам у завади.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си био на састанку после задњих преговора пре напада на Ловас?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У Омладинском дому?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само мало сачекајте.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши СУОЧЕЊЕ између оптуженог Љубана Деветака и сведока Антона Кризманића на околност:

- *да ли је оптужени Љубан Деветак испитивао сведока у просторијама задруге, те на околност*
- *да ли је у дворишту задруге оптужени Љубан Деветак читао људе са списка, а да су након тога ти исти људи били тучени.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се један према другом. Господине Кризманићу, Ви ћете, да ли схватате радњу суочења? Да Ви њему у лице кажете, он то негира, да Вас је испитивао тамо.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Јесте, испитивао је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта сам те испитивао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Шта сте? Испитивао си ме за брата, шта је донео из Вуковара, јер је донео ово или је донео оно и то.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли ти знаш да ја не познам ни тебе ни твог брата из тог времена, уопште не познам.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Добро, не познаш га ти.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када сам отишао из Ловаса, био си пет, шест година стар или осам максимално, десет година си млађи.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Добро, нисам толико био, био сам више. Нисам ја толико млад како.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ја сам изашао из Ловаса са двадесет година, ти си био тада десет година, десет година сам старији од тебе, 1957., 1947. Што ти треба да измишљаш?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нису никаква измишљања.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нико још доведе у суду није рекао, ни у истрази, ево нека јавни тужилац ме исправи, да сам га ја испитивао на било коју околност, на било коју околност, једино тебе, зато што си то једно место, тамо си нешто чепркао, чуваш овце и шта већ радиш, није важно, све је поштен рад.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: А шта то, да ли је то нека.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Кажем, све је поштен рад, овај, да бих задржао зато што «Борово» не ради, пре си у «Борову» радио, да ли је тако?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Е сада треба ту да лажеш, да би задржао то место.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не лажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у вези ове друге околности, да је читао са списка људе, па су после ти људи тучени, кажете, неки Никола тамо туче, он чита списак у дворишту задруге. Реците му то у лице.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, истина је то.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Могу ли још нешто питати сведока, госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Деветак, ја Вас молим, ја не диктирам ове разлоге и суочења напамет.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта имам ја да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте ми се, немојте ми се удаљавати од теме.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, не удаљавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди да сте били ту, Ви сте додуше и Ви потврђивали да сте били у задрузи.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Потврдио сам и колико времена сам боравио у задрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок тврди да сте Ви тамо читали списак и по Вашем списку неко тамо скаче, туче људе. Погледајте у очи сведока, па реците, да ли је то истина.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта да му кажем, госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зашто имаш потребе да лажеш?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Немам ја потребе, али није то лагање, истина је, немој ти лагати.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хајде. Могу ли питање још једно, заборавио сам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците сада и завршили смо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си ти у то време 1991. имао сестру која је старости између 17 и 18 година?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Моја сестра је старија од мене.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Можете да идете. Даље има ли неко питања? Изволите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан, свима. Ево имам пар питања само кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто преко суда питања.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У реду. На дан ослобођења Ловаса 10.10.1991. године, где се налазио, у чијем, у којем подруму?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо слушали.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да, да, али до којег?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више пута и шта сада.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Временски, до када се задржао у том подруму?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок се изјашњавао, ту сада после седамнаест година имамо ту две, три изјаве у којима је све то подробно описао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. А реци ми, Антуне, на коју страну, у ком правцу сте хтели да изађете, ти и твој брат Миле Кризманић и овај Краљевић Мирко, 10.10.?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Према млину.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Према млину?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: И зашто сте се вратили назад?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Био је транспортер тамо.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Транспортер?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Какав?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам ја, само је био транспортер тамо.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли си ти видео тај транспортер?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, нисам видео, али, чула се пуцњава се чула тамо.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја одговорно тврдим да никакав није транспортер био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми, у којем месецу 1991. године су били смештени припадници Збора народне гарде у Ловасу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: У којем месецу?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То не знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како не знаш.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Изјавио си.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам у којем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам му ја предочава, не морате сада да се враћате. Предочавала сам му на почетку исказа, ако сте слушали.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Слушао сам ја, овај, него, зато што постоји у ком месецу је било тако и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам му то предочила.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је држао страже на пунктовима и где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто причао, господине Девчићу, да ли сте Ви били у судници?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесам, био сам, него питам њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је причао то.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Али није рекао на којем пункту, молим Вас, на којем пункту, није рекао.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: На деветом.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А који је то девети?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Код Францикине куће.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А како се звао тај пункт? Имали сте, сваки пункт доле са стране уписано који је.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, девети пункт код Францике, Бечка.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А ти знаш томпојевачки пут?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, тако се изјасни. Да ли сам ја са тобом икада обавио информативни разговор?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: И где?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: У задрузи.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У задрузи?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Са ким?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Са мнош.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Са тобом?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према суду, па питања преко суда.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли сам ја са њим икада обавио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте данас у исказу, зашто да се понавља. Тврди да сте Ви и Љубан Деветак ту испитивали и да је обављен разговор.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ма, лаже сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо да видимо ко лаже.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, овако, у каквој сам униформи испред задруге што си изјавио у свом исказу да сам стајао испред и том приликом нисам ништа радио, нити говорио, само сам посматрао? У каквој униформи сам био и са ким сам био? Да ли сам био сам, да ли сам био са неким, у каквој униформи сам био?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Већ сам дао једном исказ.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја сам дао једном изјаву.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја тебе питам сада, пусти изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да се сетите, у каквој је тада униформи био Девчић?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, био је у СМБ униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Данас је рекао да сам био у маскирној униформи.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Тако сам ја слушао и тако је рекао сигурно, према томе, лаже сведок. На дан ослобођења у Ловасу, 10.10.1991. године, добро то, извињавам се, то сам. Да ли су ти брат Кризманић Миле и Краљевић Мирко, да ли су били припадници Збора народне гарде?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А да ли су се сликали у униформама у Товарнику и припадали су Збору народне гарде у Товарнику у јединици?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Они су били у Товарнику, ја сам био у Ловасу, ја немам, они нису, јер када је Товарник пао, шта ја.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Никакве информације ти ниси имао? Па, то ти је брат рођени.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Чекај, ја сада, овај, морам теби одговорити на то питање.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То ти је брат рођени, ја те питам, да ли имаш информације или немаш, ништа друго. Не знаш?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Жалосно је када не знаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да коментаришете.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли ти је шурак или зет Балванац Ђуро био на СОП-и на обуци Збора народне гарде где су тамо вршене обуке, еминентни људи били из Легије странаца?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То ја нисам био тамо и нисам видео.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А ниси ни чуо од њега?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Е сада.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нити од многих других из Ловаса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само преко суда ја молим питања.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Чуо сам ја којешта од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље са питањима.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да га питам, где му је погинуо зет Балванац Ђуро?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се, то је потпуно небитно то што Ви питате. За ово, по предмету оптужбе је небитно.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, битно је где је Девчић био, јелте, то је битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За то се суди.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, за то се суди.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што Ви сада испитујете, ја не знам таква нека питања од каквог су значаја?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То су му најближи сродници, да не кажемо, од брата до свих осталих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не судимо његовим сродницима.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, ја само проверавам његову истину, ништа друго, молим Вас, контролна питања. Ако могу, ако не могу, хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли даље питања? Изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добар дан, суде, добар дан сведоку. Ја бих питао сведока само, да ли позна ове људе – Бакета Илија, Францисковић Златко, Острун Дарко, Перчић Миро, Рендулић Ивица, Рендулић Томо, Брајковић Владо, Хорват Стево, Балић Туница, Балић Јакоб, Циндрић, има њих двојица, њихово име не знам, Барић Дамир, онда Францикин Панца, Беговић Ђуро, Кесер Туно, Долачки Стипо, Никица Пољак, Антоловић, од Паве куvara син, Грчанац Јосип, Грчанац Дарко, Лукетић Владо, Мајер Перо, Вукелић Славко, Марић Драган, Мађаревевић Иво? Да ли су то мештани Ловаса?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли су то полицајци припадници хрватског МУП-а?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Сада?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У оном периоду о коме причамо, 10.10.1991. године? Молим?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Колико ја знам да нису.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Нису?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Бакета Илија?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Илија је био, био је и за време Југославије је био полицајац.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, питам те да ли је 10.10. био полицајац?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Је не знам где је био он. У селу није био.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли је био Францисковић Златко?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: У селу није био, у селу 10.10. није био.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли је био Осгун Дарко?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Није био у селу.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Перчић Мирко?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па ти кажем да није у селу био, у селу није био.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А они, значи, спадају међу оних двеста што су били у оној Бадњари и чекали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и нема више питања?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Има још само једно. Мислим, имам двесто питања, али многи су питали, па да се не понављамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Мађаревић Невенка на расправи у Вуковару изјавила је да Мађаревић Мато и Краљевић Јосип, да су били припадници Збора народне гарде. Да ли је то тачно? Да ли си их виђао као гардисте?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Кога, Краљевић Јосипа?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, и Мађаревић Мату?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате Ви та сазнања?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Тај Краљевић Јосип човек је био 75 година.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, млађи, какви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, и према подацима суда, човек од 75 година, 1933. годиште.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, двадесет и коју годину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имате даље питања?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли познајеш Дошен Ђуку?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли је Дошен Ђука у петом месецу из пиштоља убио своју супругу која је полутанка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање. Каква су то питања?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, судија, то су питања да докажем да човек није одговарао ни једног јединог дана, већ је отишао у Збор народне гарде и погинуо је пред напад на Ловас. Значи, није одговарао, није човек био у затвору за убиство, већ је отишао у Збор народне гарде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве то везе има са овим.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, доказујемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То убиство супруге и то.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да је у Ловасу било припадника Збора народне гарде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам то сведока питала, он тврди да нема сазнања да је било неких.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Онда није било ништа. Ево ја сам набројао двадесет и пет полицајаца, он каже није. Да ли је овде присутни Лемуновић Перо који је у публици, да ли је он припадник Збора народне гарде?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Припадник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био тај човек тада у Ловасу, да ли имате Ви таква сазнања, немате?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, били су у Ловасу, али нису били у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Лемуновић Перо, да ли је то син оне Анице Лемуновић?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да, да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, човек сам дао изјаву да је био припадник, да је рањен на. Није ратни злочин, па није госпођо ни ратни злочин познавати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немате шта да разговарате са госпођом, него ако имате питања даље, ако немате.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, имам. Пре рата, значи од маја 1991. године, да ли знаш за убиство брата од Љубише циглара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање. Ја Вас молим да идете на питања везана за оптужбу, замислите сада када би испитивали за сва убиства која су се десила, која нам нису везана за оптужбу.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, везана су, судија, како нису везана. Да ли се сећаш, шта је писало у кафићу «Викторија»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када шта је писало?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: 1991. година, судија. Да ли знаш кафић «Викторија», власник тај Мумин?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате та сазнања?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не знам, нисам трошио алкохол и нисам улазио тамо у кафић.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли си чуо да се причало по селу да је писало «забрањен улазак псима и Србима»?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То не знам, нисам био, а чуо сам ја свашта да се прича.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли знаш свирача Драгана?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Шта је он по народности?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Хрват.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли је он ту исту конобарицу због тога што је писало «забрањен улаз псима и Србима», тамо свађао се са вама и други је после мене морао напустити, данас је у Чехословачкој, односно у Чешкој? Морао је други напустити село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате неког сазнања да је тада у том налету, у том нападу, неко убијен код тог кафића «Викторија» или у кафићу?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Колико сам чуо, да је Иван овај Острун убијен ту у кафићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то далеко од његове куће?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, ту нема, овако, па можда сто, стодвадесет, стотридесет метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога сте то чули да је Иван ту убијен?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: То је, од ових дечки што су купили овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што су покупили те лешеве?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте учествовали у томе?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не, ту нисам у томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули неке приче по селу, ко је то убио Ивана Оструна и ако сте чули, од кога сте чули?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Е не знам. Чуо сам, мислим, доста се причало, а од кога, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли си учествовао у копању ровова око села?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Где су ровови копани око села?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ружино брдо?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ниси учествовао?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли се ти бојиш овде рећи јавно да си ти био хрватски војник?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете даље питања. Косијер?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добар дан, Зоран Косијер. Прво питање за господина је, рекли сте да сте служили Југословенску народну армију?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли сте положили заклетву?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли можете да се сетите задњих речи заклетве?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, окрените се овамо и преко мене питања. Окрените се, Косијер, овамо према мени и преко суда питања.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро. Друго питање је, није ми јасно кретање преко детелине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је појашњавао, шта Вам није ту јасно?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па није јасно, госпођо, једноставно, такво кретање какво је сведок објаснио, они би требало два пута да погину онда и два пута да васкрсну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то није питање, то је примедба. Имате ли питање?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Питање је, ако могу да покажем фотографију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате потребе да то показујете, имали сте одбрану, причали сте. Имате ли питања, сведок је ту сада?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, питање је, у вези овај, војника у светлијим униформама. Да ли може детаљније да објасни, какве су то светлије униформе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појашњавао је сведок, тврдио је маскирне, али светлије, ове друге тамније.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Госпођо судија, ја се извињавам, једино је ова униформа, та друга униформа поред оне тамније униформе, ниједна друга униформа, осим ове није била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које ове, Ви сада ту машете неком фотографијом.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Могу Вам доставити, па Ви умножите и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље питања?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли даље питања? Изволите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Оптужени Николајидис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко суда.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Мало пре је рекао за то стражарско место девет. Да ли то значи да је било девет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пунктова?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је то појашњавао, у изјави истражитељима осам. Да ли је било толико пунктова, колико?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, како је улаз био у село, има ту, има главна, главни улаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било девет пунктова?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Колико је бројало људи у тој једној смени на свим пунктовима?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Два човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По два човека.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А где су били 10.-ог када је нападнут Ловас?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: 10.-ог?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Био је у подруму.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Где је била та стража на пунктовима?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисмо, овај, није се стража држала до, ту нисмо држали, овај, два, три дана пре напада.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши СУОЧЕЊЕ између сведока Антона Кризманића и оптуженог Милана Радојчића, на околност:

- *да ли је оптужени Милан Радојчић у просторији чуварнице код задруге шутнуо ногом у леђа сведока Антона Кризманића и послао га у просторију, канцеларију изнад задруге где је био три дана затворен.*

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Добар дан, желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према сведоку. Господине Кризманићу, окрените се према оптуженом. У вези овога што сте причали, да Вас је овај човек шутнуо, реците њему то у лице.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Шутнуо си ме, да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Туна, ти знаш да у то време седам Милана Срба има. Да ли дозвољаваш могућност да те је неки други Милан, четврти дан по ослобођењу Ловаса, када си ти дошао, бар по ономе што си изјављивао, дочекао неки други Милан а не Милан Радојчић?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Ја, колико знам.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја те молим после осамнаест година размисли добро, то је четврти дан и тада више није било никаквог организованог скупљања људи, јер се већ, оно што си раније изјављивао, знало да треба да се јављају. Изволи.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Сада да ти ја кажем. Нисам био толико, нисам толико плитак да не знам ко си ти и да нисам видео да си ме ти ударио.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја одговорно тврдим да ја, не само тебе, никога па ни тебе нисам физички малтретирао, нити наредио малтретирање.

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Није то малтретирање ако си ме ударио.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ли си ти имао од тог, наводног и евентуалног ударца, да ли сам те ударио у ногу или баш у леђа?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Па, у стражњицу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У стражњицу, дебело месо?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ли си имао неке последице?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ли имаш данас неке последице?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Добро, кажи ми, Туна, да ли си чуо од дечки, како ти кажеш, да је Милан Радојчић још било кога у том периоду за који ме оптужница и тужилац терети, било кога ударио?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисам.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Молим?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Нисам, овај, разговарао о томе, нисам са неким, овај.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: А и ниси ни чуо, да ли је тако?

Сведок АНТОН КРИЗМАНИЋ: Шта ћу чути када нисам разговарао.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Добро. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања, нема више? У пола три морамо да напуштамо судницу и имају друга суђења.

Довршено суочење.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 14 часова и 30 минута, и биће настављен дана:

*16. децембра 2008. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за сутра је, као што смо рекли, сведок Ђуро Филић. Хвала Вам господине Кризманићу што сте дошли да сведочите, с обзиром да из Хрватске долазите.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА